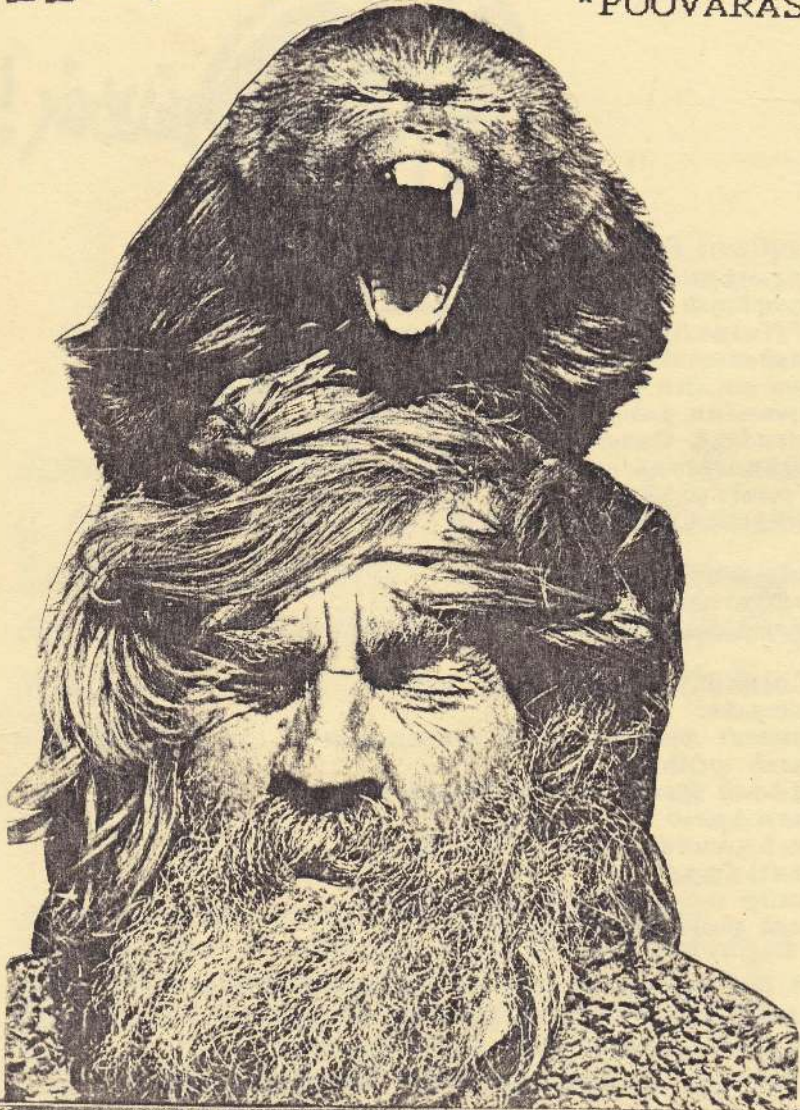

சீத்திரை 1995

பூவரசு

POOVARASU

நுகைச்சுவை சிறப்பிதழ்

எழுதுங்கள்!

அட்டைப்படத்தைப் பாருங்கள்!
ஆனந்தமாய்ச்சீர்க்கும் அந்தக் குரங்கு
தனக்குள் ஆயிரம் அர்த்தங்களை வைத்துக்கொண்டு
சிரிப்பதாய்த்தோன்றவில்லையா உங்களுக்கு?
என்னவாயிருக்கும்?
அட்டைப்படத்துக்கென்று இந்தப்
புகைப்படத்தைத் தெரிவு செய்ததும்
எனக்குத் தோன்றிற்று-
இந்தக்குரங்கு என்னைப்பார்த்துச்சிரிப்பதாய்!
"குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றியதாய்
எந்தமடையன் சொன்னான்?"

பாருங்கள். குரங்கு
சந்தோஷமாய் இருக்கிறது!
மனிதனின் முகம்வாடிக்கிடக்கிறது!

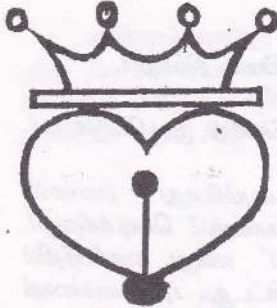
"ஆமாம், என் கொள்கை அறிஞர்
தமதல்ல.
நாமாய் அவை முதிர்ந்த என்பதனை
நான் ஒப்பேன்
மக்கள் இனமே வளர்ச்சிபெற்றுக்
காலத்தால்
அக்குலமாய் மேம்பா டடைந்து
மகிழ்கிறது!"
என்ற மஹாகவியின் கவிதைதான்
என் நினைவுக்கு வருகிறது!

உங்களுக்கு இந்தப் புகைப்படத்தைப்
பார்த்ததும் என்ன தோன்றுகிறது?
தோன்றுவதை ஒரு கவிதையாய்
அல்லது குட்டிக்கதையாய் வரையுங்கள்!

20.04.1995க்கு முன் கிடைக்கக் கூடியதாக
அனுப்பி வைப்புகள்!

உலகமே நம் இல்லம்
உள்ளமெல்லாம் நம் சொந்தம்

பூவரசு

தமிழ் தமிழ் ஏடு.

கிதழ்: 28

சினிமா 1996

சிரிப்பு மனதுக்கு ஒரு மருந்து!
சிந்தனைக்கு விருந்தாகும் சிரிப்பே
அருமருந்து!
மனம்திறந்து சிரிக்கத்தெரிந்தவனே
மனிதன்.

உளம்பொங்கும் உணர்வுடன்
சிரிப்பது ஆயுளை அதிகரிக்கும்
ஒளடதம்.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் எந்தமிழ்
மக்களிடமிருந்து பல்வேறு கலை
இலக்கிய சஞ்சிகைகள்
பத்திரிகைகள் புறப்பட்டுள்ளன.

அச்சுக்கலையின் நவீன
நுட்பங்களுடன் அவை அழகுற
மீளிக்கின்றன. இவையெல்லாம்
பொருளாதாரப் பூதத்திடமிருந்து
தப்பிய பிழைக்கவேண்டும் என்பது
தான் என் அவா!

கலை, இலக்கிய வாதிகளின்
தாகங்களை அவை தீர்ப்பதுடன்
மட்டுமல்ல, நாயக விடுதலை
உணர்வுக்கும் உந்து சக்தியாக
அவை விளங்க வேண்டும்.

— ஆசிரியர்.

(இது நான் எழுதினதில்லை.

4ம் பக்கம் வாருங்கோ!

— பூவரசு ஆசிரியர்)

*

Poovarasu
Sinniah Maheswaran
Otto Brenner Allee 56
28325 Bremen
Germany.

சின்புடன்.....

ஒரு அலுவலகத்துக்குள் நுழைகிறோம்.

நமக்காகக் காரியம்பார்க்கவேண்டிய அலுவலர் கடுகடுப்பாக நிற்கிறார்.

முகத்தில் சாந்தம் என்பதே மருந்துக்கும் கிடையாது!

"சரி...இன்றைக்கு நாம் வந்தவேலை அவ்வளவுதான்!" என்று முடிவெடுத்துக் கொள்கிறோம்!

அன்றாடம் வேலைமுடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது மனைவி சிறுசிறுத்துக்கொண்டு நிற்கிறாள்...முகத்தில் எள்ளும்கொள்ளும் வெடிக்கிறது! "உன்புன்னகைக்காகத் தெருவில் தவம்கிடக்கிறேன்!" என்று வாஸியத்தில் விளங்காதனமாய் எழுதித்தொலைத்ததுநிறந்தரமாகிவிட்டது. புன்னகையைத் தெருவில்தான் தேடவேண்டியிருக்கிறது!. மனம் சோர்ந்துபோகிறது!

மகனோமகனோ பாடசாலைவிட்டு வீட்டுக்குத்திரும்புகிறார்கள்...

விசை கொடுத்தால் இயங்கும் மொம்மையைப்போல், முகத்தை எந்தவிதமான உணர்ச்சியுமில்லாமல் வைத்துக்கொண்டு புத்தகப்பையை ஒருபுறம் கொண்டுபோய் எறிந்துவிட்டு முகத்தை உம்மென்று வைத்துக்கொண்டு ஒருபக்கமாய்ப்போய் உட்கார்ந்துகொள்கிறார்கள். சின்னச்சின்னக்கண்ணனுக்கு என்னதான் புன்னகையோ!" என்று பாடிப்பாடி வளர்த்தது. புன்னகைக்க அதற்கு நேரமில்லை இப்போது!

தெருவில் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம். புதிய ஒரு முகம் தெரிகிறது. நடையுடை பாவனைகள் ஜெர்மன்காரன்மாதிரி என்றாலும் அங்க அடையாளங்கள் எங்கடையான் என்று அடையாளம் காட்டுகிறது. அறிமுகத்துக்காய் நாங்கள் ஒரு புன்னகையைச் சிந்தினால் அந்தான் எங்களை முறைத்துப்பார்க்கிறது.

'சரி. அறிமுகமில்லா ஆளுடன் நமக்கென்ன பேச்சு?' என்று நடந்தால், நமது உற்றுநண்பர் ஒருவர் எதிரில்வருகிறார். முன்பு நல்ல அன்னியோன்னியமாய் பழகின மனிதர்...அடிக்கடி பகிடிவிட்டுச்சிரிப்பார்...இப்போது கண்டும் காணாதது மாதிரிப் போகிறார்...

என்ன சங்கதி?

"ஓண்டும்மில்லை!...இத்தனை நாளும் பார்த்துவந்த வேலையைவிடத்திறமான வேலையொண்டு இவருக்குக் கிடைச்சிருக்காம்!...உழைப்பு உழைப்பு எண்டு இருபத்திநாலுமணி நேரத்தையும் அதிலேயே கழித்துவிட வேண்டியிருக்காம்! அதனான ஆரோடையும் இப்ப அவர் சிரிக்கிறதில்லையாம்!"

உலகம் ஒட்டுமொத்தமாய் இப்போது துன்பத்தில் தோய்ந்துபோய்க் கிடக்கிறது! வாழ்வோடு போராடும் மனிதன்! தன் வாழ்வின் தேவைகள் நிறைவு பெறும்போது கூட அவனால் அமைதிபெற முடியவில்லை. எதிலும் திருப்தியின்மை! இன்னும்... இன்னும்... இன்னும்... என்று ஏங்கும் மனம்! இதில் மிகப்பெரும் வேதனை. இவன் எல்லாம் கிடைக்கப்பெற்றவன் என்று ஒருவனைப்பார்த்து நாம் நினைத்தால் அவனும் கூட நிம்மதியாக இல்லை என்பதுதான்!

எங்கள் ஊரில் ஒருவர்—

ஊருக்குள்ளேயே மிகப்பெரும் பணக்காரர் அவருடைய பெயரோடு 'காக்கார' என்ற அடைபெயி இணைக்கப்பட்ட அளவுக்கு வசதியானவர்... ஊருக்குள்ளேயே பெரும்புகழி நிலத்தை அவர் வாங்கிப் போட்டிருந்தார். பலபெருடைய காணி உறுதிகள் அவருடைய வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்... என் சக மாணகன் ஒருவன் மிகவும் வறியிருப்பதைச் சேர்ந்தவன்— ஒரு தடவை இவன் அவரிடம் ஏதோ உதவிக்காகப் போனபோது அவர் சிரித்தபடி சொன்னாராம் "எட தம்பி! எங்கடை ஊருக்குள்ளேயே நீயும் நாணும்தான் சரியான ஏழையன்!" என்று.

அந்த வயதில் கோபம் வந்தது...

இப்போது சிரிப்பு வருகிறது...

'எவ்வளவுதான் வாழ்க்கை வசதிகள் இருந்தாலும் மனத்தால் வருமைப்பட்டவன் எப்போதும் ஏழைதான்!'

பூவரசு சித்திரை மாத இதழ் "நகைச்சுவைச் சிறப்பிதழ்" என்று திடீரென்று அறிவித்ததும் பல நண்பர்களுக்கு ஆச்சரியம்.

"என்னாச்சுது உங்களுக்கு?" என்று கேட்டார்கள்!

"ஒன்றுமில்லை... நாங்க வெல்லாம் மனம் விட்டுச் சிரித்துக் கனகாலமாகிவிட்டது...

அழுமுஞ்சிகளைப்போல மனிதர்கள் தெருக்களில் போய்க்கொண்டிருப்பதை சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. சரி... நாங்களாவது சிரித்துக்கொண்டுபோனால் எதிரில் வருபவர் முகத்திலாவது சிரிப்பு வராது? என்ற ஏக்கம்தான்!" என்றேன்.

"கடைசியில் நீங்கள் தான் தனியாக நின்று சிரிக்கப்போகிறீர்கள்!" என்றார் ஒரு எழுத்தாள நண்பர்.

"சரி... நான் மட்டும் சிரிக்கவாவது ஏதாவது எழுதுங்களேன்!" என்றேன்.

"சொந்தமாக எழுத முட்டில்லை. வேண்டுமானால் நான் படித்துச் சுவைத்தவைகளிலிருந்து சில பகுதிகளை எடுத்து அனுப்புகிறேன்!" என்றார் அவர். அவரைப்போலவே பலர் தாங்கள் சுவைத்தவைகளை அனுப்பிப்புகிறார்கள்.

மற்றவர்களைச் சிரிக்கவைப்பதென்பது இலகுவான காரியமல்ல.

அது மிகப்பெரிய கலை.

இந்தக்கலையில் மிகப்பெரும் மேதாவிடாகத் திகழ்ந்தவர்கள் கலை, இலக்கிய உலகில் அழியாபுகழ்பெற்று இன்றும் நம்பிடையே உலவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சமூகக் குறைபாடுகளை நையாண்டி செய்து சரியான பாதையிலே சமுதாயத்தை இட்டுச்செல்ல நகைச்சுவைக்கலைஞர்கள் பெரும்பங்காற்றி இருக்கிறார்கள்.

நகைச்சுவையாக எடுத்துச்சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் இலகுவாக மனங்களில் ஓட்டிக்கொள்ளும் வலிமையைப்பெற்றிருக்கின்றன. ஈழத்துப்பத்திரிகையலகில் சாதனைநிகழ்த்திவரும் 'சிரித்திரன்' இதற்குச் சான்றாகும். என்றும் மனங்களில் உலவிவரும் சவாரித்தம்பரையும், மகுடியாரையும் யாரால்தான் மறக்க முடியும்?

'ஏழையின் சிரிப்பிலே இறைவனைக்காணலாம்!' என்று அறிஞர் அண்ணா சொன்னாராம்.

இறைவனைக் காண்பதென்பது மிகக் கஷ்டமான காரியம். நிறையக் கஷ்டப்பட்டால்தான் அது சாத்தியம். சிரிப்பும் இறைவனைப் போலத்தான் என்றால்... ஒருவரைச் சிரிக்கவைக்கவும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டவேண்டும்.

நீங்கள் கஷ்டமில்லாமல் சிரிக்கவேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் இந்தச்சிறப்பிதழை மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தயாரித்திருக்கிறோம். நீங்கள் கஷ்டப்பட்டுத்தான் சிரிக்கவேண்டுமென்றால் நாங்கள் கஷ்டப்பட்டாமலே இந்தச் சிறப்பிதழைத்தயாரித்திருக்கலாம். வாழ்க்கையில் கஷ்டமில்லாமல் வாழத்தான் மனிதன் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்கிறான்... கஷ்டப்பட்டுச்சம்பாதித்தும் கஷ்டமில்லாமல்வாழமுடியாட்டில் இவன் கஷ்டப்பட்டாமலே இருந்திருக்கலாம். கஷ்டப்பட்டாட்டில் பிறகு ஒருநேரம் கஷ்டமில்லாமல் வாழ முடியாததுதானா? ஆனபடியால் கஷ்டப்பட்டத்தான்வேணும்...கஷ்டப்பட்டாலும் கஷ்டப்பட்டாலும் எப்பவும் சிரிச்ச முகத்தோடே நாங்கள் இருக்கப் பழகினாத்தான் மற்றவர்களின்ரை கண்ணீரைத்துடைக்கிற நல்ல மனசு எங்களுக்கு வரும்.

"அழுது கொண்டு பிறக்கிற மனிதன் தான் போற நேரம் தன்ரை சொந்த பூத்தம் எண்டுக்கொஞ்சப் பேரையாவது அழவைச்சிட்டுத்தான் போறான். உயிரோடே இருக்கிற காலத்திலையாவது தண்ணாலை முடிஞ்சவரைக்கும் மற்றவையைச் சிரிக்கவைச்சுப் பாக்கலாம்தானை!"

— ஏதோ பெரிய தத்துவம் சொல்லிவிட்டதாய் எனக்கு நினைப்பு. உங்களுக்குத் தெரியுதா என்ன?

ஹி...ஹி...ஹி....!

அன்புடன்

இந்துமகேஷ்.

* முதலாம்பக்கத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் வாசகங்கள் என் மதிப்புக்கும் நேசத்துக்கும் உரிய ஆசிரியர் திரு சி.காராணபிள்ளை அவர்கள் சிரித்திரு என்னும் நகைச்சுவை இதழுக்கு வழங்கிய வாழ்த்துச் செய்தியிலிருந்து நான் பார்த்து எழுதியது. 7ம் வகுப்பில் அவரிடம் நான் படித்தவன். அப்போதெல்லாம் ஆரையும் பார்த்து

நான் எழுதுகிறதில்லை!)

இலக்கியக் குறும்பு.

சிலேடை இலக்கியத்தில் நகைச்சுவைக்குப் பஞ்சமே இல்லையுலவர்கள் போகுமிடமெல்லாம் குறும்புகளை விதைத்துச்சென்றனர். இரண்டு சிலேடை இலக்கியங்கள் இங்கே இடம்பெறுகின்றன. ரசித்துச்சுவையுங்கள்.

பாதி சாபம் வேண்டாங்க!

காலையில் எழுந்து
பார்த்தபோது —
'ஓ இல்லாமல் ஆடு
மேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

பாதி ஆட்டைக் காணவில்லை!

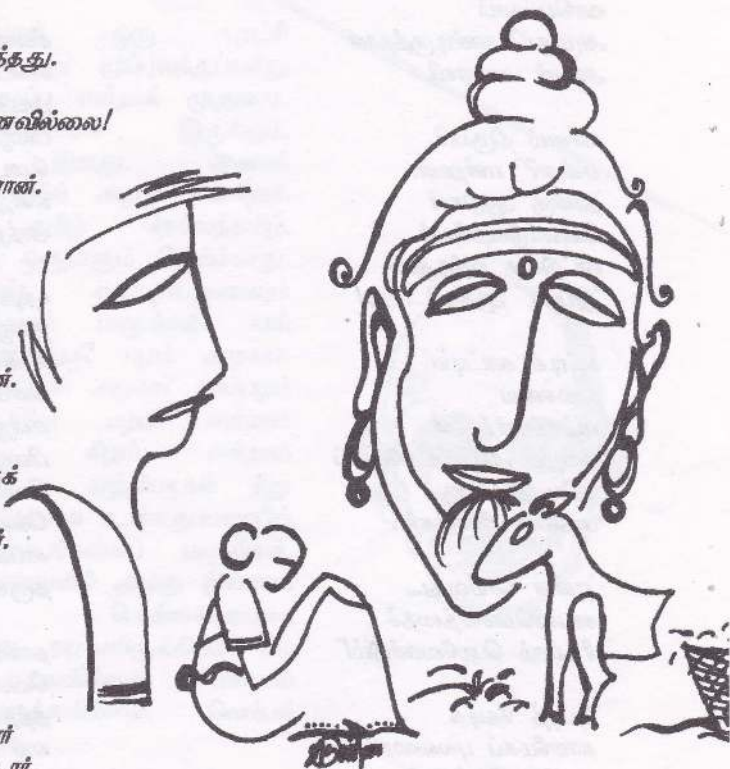
பஞ்சாயத்துக்கு ஓடினான்.

காலைக் கடனுக்குக்
கிளம்பிப் புறப்பட்ட
கந்தசாயியை —
வழியில் நிறுத்தி
வழக்கைச் சொன்னான்.

'போய்விட்டு வந்து
தீர்ப்புச் சொல்லுவதாகக்
கந்தசாயி
கத்திவிட்டுப் போனான்.

காத்துக் கிடக்க
கந்தசாயி வந்தான்.
'என்ன?' என்றான்.

'சந்தன மலைச்சாயியார்
சாபம் கொடுத்துவிட்டார்.
என்வீட்டு ஆடு
பாதியாகிவிட்டது!
அழுதுகொண்டே
சொன்னான்.

- டி.ஆர். உரகராஜா

'அதனால் பரவாயில்லை!
ஊருக்குப் போயிருந்த
உனது மனைவி—
நாலு ஆடுகளுடன்
நடந்து வந்ததை
நான் பார்த்தேன்
கவலைவிடு!"
என்றான் கந்தசாமி.

சுட்டென்று வந்தது
சந்தோஷம்.

வீட்டைத்தேடி ஓடினான்.
வாயில்சேலை கட்டி
வாயெல்லாம்
அழுதுகொண்டிருந்தான்
அவன் மனைவி.

கன்னம் திருப்பி
'என்ன?' என்றான்.
நான்கு ஆடுகள்
கொண்டு வந்தேன்
வீட்டுக்கு வந்ததும்
'இப்படி' ஆகிவிட்டது!"

கட்டிக் காட்டிய
திசையை
எட்டிப்பார்த்தான்
பழைய ஆட்டைப்போலப்
புதிய ஆடுகளும்
பாதியாக இருந்தன.

'என்ன செய்வது...
சாபவிமோசனத்தைச்
சீக்கிரம் பெறவேண்டும்!'

தேடித் தேடிக்
காளமேகப் புலவரைக்
கண்டு பிடித்தான்.

'என்ன செய்யவேண்டும்?'
என்றார்புலவர்.

அவஸ்தையைச்
சொன்னான் அவரிடம்.
"ஆட்டைப்பற்றி ஒரு
பாட்டை எழுதினேன்!
அதை சந்தனமலைச்
சாமியாருக்கு
சமர்ப்பித்தேன்.
பாட்டில்
ஐந்து பிழைகள்
இருந்ததை அவர்
கண்டுபிடித்தார்.
ஒரு வார்த்தையில்
'டு'விடுபட்டு
இருந்தது.

சிவனடியாருக்குச்
சமர்ப்பித்த
பாடல் என்பதால்—
பிழை செய்த உனக்கு
மோட்சம் கிடையாது
என்று கூறிவிட்டார்.
அத்துடன்—

ஈற்றடியால்
தவறு செய்தமையால்
உன்வீட்டு ஆடுகளுக்குப்
பின்பாதி கிடையாது
என்றும் சாபவிட்டார்.
பிழையில்லாத
வெண்பா ஒன்று
கொண்டு வந்தால்—
சாபவிமோசனம்
தருவதாகச் சொன்னார்.

தாங்கள் ஒரு
வெண்பா எழுதித்
தந்தால்—
என் பிழைப்பு
சுத்தம்பெறும்"

காளமேகம் எழுந்தார்.

ஒரு காகிதம் எடுத்தார்.
கையெழுத்துப்
பொருவதைப்போல
ஒரு வெண்பாவை
எழுதி
வெறுங்கையில் கொடுத்தார்.

அதில்—
குடந்தையில் இறைவன்—
திருவோடு ஏந்துபவன்—
காட்டில் நடமிடுபவன்—
மாட்டில் ஏறுபவன்—
காதில்தோடு அணிந்த
கடவுள் அவன்—
எனக்கு மோட்சம் தருவான்!
என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

இதோ அந்த வெண்பா—

ஓகாமாவீ தோடு நேரொக்க ௬௬௬௬
நாகார் குடந்தை நகர்க்கிறைவர்—வாகாய்
எடுப்பார் நடமிடுவர் ஏறுவரன் பர்க்குக்
கொடுப்பார் அனைவர் குழை.

புடவைராஜ்யம்

அந்த ஊரில்
இருப்பவர்கள்
மனிதர்கள்.
ரத்த யந்திரங்கள்

ஒரு
ஆவணி மாதத்தில்—
ஒரு
தாவணிபோட்ட
ரத்த யந்திரத்துக்கு
மாலை மாற்றினான் அவன்.

அதன்பிறகு—
அவன் வாழ்க்கையில்
வருத்தம் என்பதே
வாடிக்கையாகிவிட்டது.

அழுவதற்கும்
சிறிப்பதற்கும்கூட
அவன் அனுமதி
அவசியமானது.

அவன் உத்தரவு
இல்லாமல்
அவன்
சிந்தனைகூடச்
செய்வது இல்லை.

புடவை ராஜ்யம்
தினமும் நடந்தது.

அப்போது —
தமிழ்ப்புலவர்
ஒளவையார்
அவனைத்
தேடிக்கொண்டு
வீடு வந்தார்.

கால் நடையாய்
வந்ததால்
களைத்தூய் போயிருந்தார்.

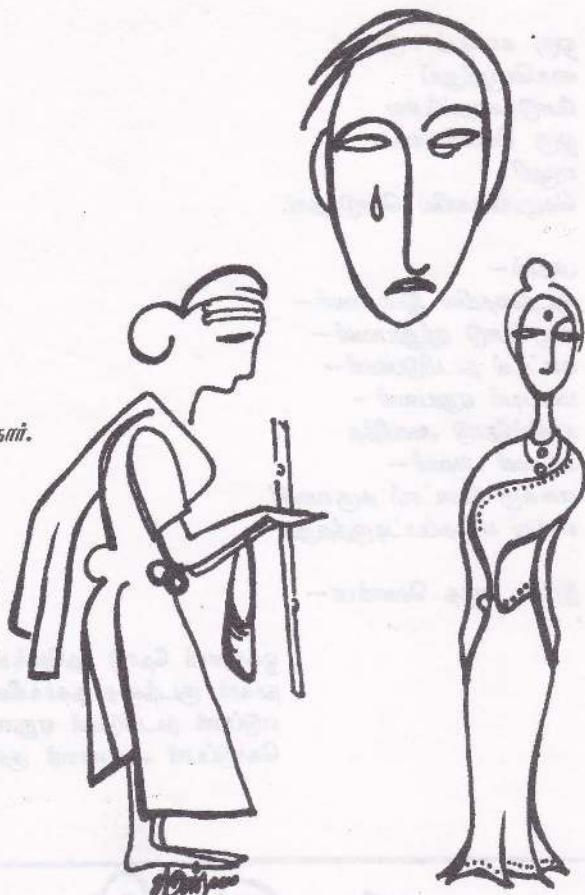
"குடிநீர் கொஞ்சம்
தேவை..." என்றார்.

பெஞ்சாதியிடம்
கெஞ்சிக் கேட்டு
பாதி தம்ளருக்கு
அனுமதி வாங்கினான்.

பைத்தமிழ் புற்றிப்
பெசிக்கொண்டிருக்க
உச்சிப் பகல்வேளை
உடனே வந்தது.

புறப்பட்ட புலவரிடம்
'சாப்பிட்டுச் செல்லுங்கள்'
என்று
சம்பிரதாயமாகச்
சொன்னான்!
'சரி' என
சம்மதம் தந்தார்

விருந்து படைக்க
விரைந்தான்.
மனைவி காலில்
விழுந்தான்
'ஆருயிரே!
ஆராவமுதே!' என்று
சோறு போடுகிறவரை
சொல்லிக் கொண்டுருந்தான்.

காக்கைக்குச்
சோறுவைப்பதைப்
போல —
வாழையிலையை
நான்காய் நறுக்கி
நடுவீட்டில் வைத்தான்.

முணுமுணுத்துக்கொண்டே
முள்ளங்கிப்பொரியலை
மூலையில் போட்டான்.

ஒளவையாரும்
அவனும்
அமைதியாக
சாப்பிந்தார்கள்.

பயந்துகொண்டே
பாதி சோற்றைத்
தின்றார்கள்.

அதற்கு மேலும்
முடியாமல்
அவனிடம் கேட்டான்
'சாம்பாரில்
உப்பு இல்லை
கொஞ்சம்
கருணை காட்டவேண்டும்."

அவ்வளவுதான்!

சாம்பார் சட்டியை
அவன்
தலையில் போட்டு
உடைத்தான்.
ஒளவையாருக்கு
அவமானமாகிவிட்டது
"நல்ல கணவனுக்கு
மரம்போல
மனைவியைப்
படைத்துவிட்டானே
பிரம்மன்!

பிழையைச் செய்த
பிரம்மன் எங்கே?
அவனைப்
பிழைக்கவிடுவதில்
பயன் இல்லை.

அவனுடைய
தலைகளில் ஒன்றைப்
பரமசிவன்
பிடுங்கிவிட்டதாகப்
புராணம் சொல்லும்.

நான் பிரம்மனைக்
கண்டால்
எஞ்சியுள்ள
நான்கு தலைகளையும்
கிள்ளிவிடுவேன்!

என்று சொல்லி
எழுந்தார்.

இதோ அந்த சிலைடை —
அற்ற தலைபோக அறாத தலை நான்கினையும்
பற்றித் திருகிப் பறியேனோ? — வற்றும்
மரம் அனையாட்(கு) இந்த மகனை வகுத்த
பிரமணையான் காணப்பெறின்.

மனமகள் தேவை!

திருமணம் ஆகாத ஒருவன்
தனக்கு எப்படிப்பட்ட மனைவி
வேண்டும் என்பதை ஒரு
கம்ப்யூட்டர்மூலம் தெரிந்துகொள்ள
விரும்பினான்.

அவன் கம்ப்யூட்டருக்குக் கொடுத்த
தகவல்கள் இவை —
அழகாக இருக்க வேண்டும்.
உருவம் சிறியதாக இருக்க
வேண்டும். சுறுசுறுப்பாக இருக்க
வேண்டும். எதையும் தேடிச்

சேகரிக்கும் மனோபாவம் வேண்டும்.
அங்குமிங்கும் பறந்துகொண்டே
இருக்கவேண்டும். இன்பத்தை
அனுபவிப்பதில் ஈடுபாடு காட்ட
வேண்டும்.

தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்ட
கம்ப்யூட்டர் பளிச்சென்று பதில்
சொல்லிற்று —
"நீங்கள் மணக்கவேண்டியது ஒரு
சிட்டுக்குருவியை!"
(சிறிக்க, ரசிக்க சித்திக்க நூலிலிருந்து.)

கேட்பவர்களேயா?

மில்லையா?

எப்போதும் எழுத்தாளர்களுக்கு தங்கள் எழுத்தை யாருக்காவது படித்துக் காண்பித்துவிட வேண்டும் என்று தணியாத ஆவல். இதற்கு என் மனைவியேசாட்சி. எழுதியதை எப்படியாவது அச்சில் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று துடிப்பு. இதற்கு மணியனே சாட்சி. இந்த ஆசைகளும் துடிப்புகளும் வெறியாகக்கூட பிறவி எடுக்கும். எதிரே கிடைத்த ஆளை விடமாட்டார்கள். கையைக் கெட்டியாகப்பிடித்துக்கொண்டு கற்பனையில் பிறந்த குழந்தையை (கதை, கவிதை, கட்டுரை) தத்துக் கொடுப்பார்கள். இதற்கு என் சினேகித, சினேகிதிகளே சாட்சி. இப்படி எதிராளியை பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்துக் கொள்வதற்கு பட்டன் ஹோலிங் (BUTTON HOILING) என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். அதாவது கேட்பவரின் சட்டைப்பித்தானைப் பிடித்துக்கொண்டு பிடிவது. ஏனெனில் கேட்பவர் ஓடிவிடக்கூடாதல்லவா? ஆனால் சில சமயம் கேட்பவர் அறுவையிலிருந்து தப்பிக்க பட்டனை அறுத்து விடுதலை பெற்றுக்கொள்வார்கள். இதெல்லாம் அறுவை எழுத்தாளர்களுக்குத்தான். அருமையான எழுத்தாளர்களை உலகமே தேடிப்போகும். ஆஸ்கார் ஒயில்டு ஒரு அருமையான ஆங்கில எழுத்தாளர். பேச்சில் நையாண்டி பட்ட வென்று பொரியும். அவரைப்போலவே மாக்ட்வெயின் என்று இன்னொரு சகலகலா வல்லவன். அறிவு மின்னல்களுக்கு அதிபதி. ஒருமுறை ஆஸ்கார் ஒயில்டை "நீங்கள் யார் எழுதியதைப் படிப்பீர்கள்?" என்று கேட்டார்கள். உடனே அவர், "எனக்கு ஏதாவது எழுதவேண்டுமென்றுதோன்றினால் உடனே ஒரு நாவல் எழுதி விடுவேன்!" என்றாராம். குட்கமமான பதில். தான் எழுதியது அருமைபிறர் எழுதியது அறுவை!

- சத்தியமூர்த்தி

(இதயம் பெகிறது)

சரிப்பூ.

வெளிநாட்டிலிருந்து கணவன்தன்னுடைய
மனைவிக்கு எழுதிய கடிதம்
"அன்பே! நான் வெளிநாட்டிலிருந்து
திரும்பும்வரை ஆண்களோடு பேசாதே!
பெண்களிடம் பிரியமாக நட்பாக இரு!
அதுபோலவே நானும் இங்கே
இருக்கின்றேன்!"

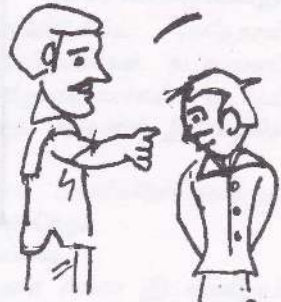
கணவன், — 100ஆண்டுகள் வாழ்வது
எப்படி என்ற புத்தகம் மேசைமீது
இருந்ததே...எங்கே அதைக்காணோம்?
மனைவி, — உங்கள் அப்பா வரப்போகிறார்
என்று கடிதம்வந்ததும் எடுத்து ஒளித்து
வைத்துவிட்டேன்.

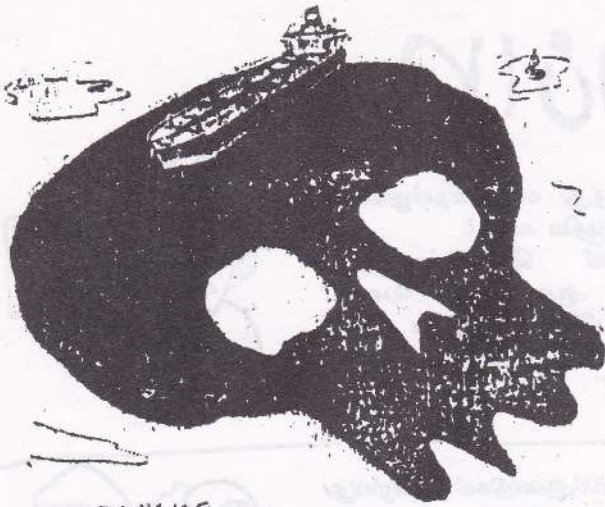
ஒருவன், — உன்மனைவி சமையலறையில்
அதிகமான நேரம் இருப்பாள் என்று
சொன்னாயே! அப்படியானால் உன்
மனைவியின் சமையல் பிரமாதமாக
இருக்கும்.
மற்றவன், — அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.
எங்கள்வீட்டு டெலிபோன் சமையலறையில்
தான் இருக்கிறது!

தமிழ்ஆசிரியர், — நாங்கள் ஏன் நமது
மொழியைத் தந்தைமொழி என்று
சொல்லாமல் தாய்மொழி என்கிறோம்?
மாணவன், — பெண்கள்தான் கூடுதலாய்
மொழியைக் கதைக்கிறார்கள்
அதனால்தான்.

— ரெலின் குகராஜன்.

PANAMA

கடலில் எரிபொருள் கலப்பதை விளக்கும்
விவரணச்சித்திரம்.

ஜப்பானிய சக்கரவர்த்தி ஹிரோகிட்டாவின்
மரணச்சடங்கு சித்தரிக்கப்படுகிறது.

கேலிச்சித்திரங்கள்.

பிரெஞ்சிலிருந்து சில அறிமுகங்கள்.

(கேலிச்சித்திரங்களின் வரலாற்றையோ, அவற்றின் நுட்பங்களையோ ஆய்வு செய்வதல்ல இந்தக்கட்டுரையின் நோக்கம். பிரான்சின் சில தரமானகேலிச்சித்திரங்களை தமிழிற்கு அறிமுகம்செய்து வைக்கும் ஒரு சிறு முயற்சியாகும்.)

— க.கலாமோகன்

சமூக அரங்கம் பிரச்சனைகளைவிடான விமர்சனங்களை வெளியே கொண்டுவருவதற்கான ஒரு கலை ஊடகமாகத்திகழும் கேலிச்சித்திரங்கள் சர்வதேச பத்திரிகை உலகில் தமக்கென ஒரு இடத்தை நிரந்தரமாகக்கி கொண்டுள்ளதூடன் வேகமாக வளர்ந்தும் வருகின்றன. கேலிச்சித்திரக்காரர்கள் பலவிதமான தளங்களைக்கொண்டுள்ளனர். பொழுது போக்கை அடிப்படையாகக்கொண்டு சிறிப்பதற்காகமட்டுமே வரைபவர் ஒரு சாரார். வேறுசிலரோ தாம் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்ட அரங்கம் கொள்கையை நியாயப்படுத்துவதற்காக வரைகின்றனர். இவர்களைவிட நடுநிலையில் நின்று உள்ளதை உள்ளபடி சுட்டிக்காட்டுபவர்களும் உள்ளனர். இவர்கள் அடிக்கடி பல நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாகின்றவர்கள். கேலிச்சித்திரங்களைக் கேலியாக மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வது அபாயகரமான ஒன்றாகும்.ஆக்கும்.அழிக்கும் சக்திகள் இரண்டும் கேலிச்சித்திரக் கலையிலே உண்டு.

மனிதசமூகத்திடையே ஐக்கியத்தையும்,அமைதியையும் ஏற்படுத்துவதற்கு இடைஞ்சலாக அனேக கேலிச்சித்திரக்காரர் இருந்துவருகின்றனர் என்பது ஒரு யதார்த்தம். இலங்கையிலே வெளிவரும் ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளில் அனேகமானவை சமூகங்களின் சமாதானத்திற்கு வேட்டுவைக்கத்தக்க வகையிலே கேலிச்சித்திரங்களைப் பயன்படுத்தின என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். பிரான்சின் கேலிச்சித்திரக்காரர்களை அறிமுகப்படுத்தும்வேளையில் இந்திய உபகண்டத்துக்குள்ளும் கேலிச்சித்திரக்காரர்கள் சாதனைகளை நிகழ்த்தி உள்ளார்கள் என்பதை நினைவுகூருவது பொருத்தமானது.

இல்லஸ்ரேட்டட் வீக்லி ஒவ் இன்டியாவில் ஆர்.கே.லக்ஷ்மணனும், ஆனந்தவிகடன்மில் மாலியும் கீரிய சித்திரங்கள் பத்திரிகை உலகிலே பெரும் பாராட்டைப்பெற்றவையாகும். இதேவேளையிலே இலங்கையில் சிறித்திரன் கந்தர்(சிவஞானசந்தரம்) தனது கேலிச்சித்திரங்கள்மூலம் கொண்டுவந்த சிந்தனைகள் தனித்துவமானவை. இவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சுவாரித்தம்புரும், ஸ்ரீமான் செல்லக்கிளியும் வாழும்பாத்திரங்களாகிவிட்டன

என்பதை மறுக்கமுடியாது. இவைகளைவிட, சமகால சிறு சஞ்சிகைகள் இந்தத்துறையிலே நம்பிக்கைதரும் பல புதிய அடையாளங்களைக்காட்டி வருகின்றன.

பிரான்சைப்பொறுத்தமட்டில் கேலிச்சித்திரக்கலை கணிசமான அளவிற்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. ஆனால் நடுவுநிலையில் நின்று, இந்தக் கலையை வளப்படுத்துபவர்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம்.

லூமெண்ட், காணர் ஓன் சேனே ஆகிய பத்திரிகைகளை இவர்களை வளர்த்து வருகின்றன. இப்பத்திரிகைகளின் கேலிச்சித்திரக்காரர்கள் தங்களுக்கென ஒருதனித்துவ அடையாளத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன், சமகாலப் பிரெஞ்சு அரசியலைக் காரசாரமாக விமர்சிப்பதிலும் முன்னணி வகிக்கின்றனர்.

பிளாந்து, பஞ்சோ, சேர்கேய் இந்த மூவரும் லூமெண்ட் பத்திரிகையின் அலுவலகக் கேலிச்சித்திரக்காரர்கள். இவர்களது பாணிகள் முழுக்க முழுக்க வித்தியாசமானவை. அரசியல் பிரமுகர்களை இவர்கள் கேலிச்சித்திரங்களின் மூலம்பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் விதம் ரசனைக்கும் சிந்தனைக்கும் உரியது.

இந்தமூவரிலும், அதிவேகமாக வளர்ந்தகொண்டிருப்பவர் பிளாந்து. இவரது சித்திரங்களிற்கு லூமெண்ட்டின் முதல்பக்கத்தில் எப்போதும் இடம் உண்டு. அடிக்கடி ரெஸிவிஷன் செய்திகளிடையே செய்தி அந்தஸ்தைப்பெறும் பிளாந்துவின் சித்திரங்கள் அரசியல் பிரமுகர்களின் தில்லு முல்லுகளை நாகக்காகவும், நரினமாகவும் வெளியே கொண்டுவருவதுடன், தமக்கெனத் தனித்துவமான ஜனரஞ்சக ஈர்ப்பையும் கொண்டுள்ளன. இவரது கீறல்களை காரமான விமர்சனக்கீறல்கள் என்று சொல்வது பொருத்தமானது. ரெஸிவிஷனில் தேர்தல்விவரணங்கள் நடக்கும்போது, இவர் நேரடியாகக் கலந்து கொண்டு அபேட்சகர்களின் நியாக்கஷன்களை கேலிச்சித்திரமாக வரைந்து காட்டுவது ஒரு வழக்கம். இவரது கீறல்கள் புத்தகரூபத்திலும் வெளிவந்துள்ளன.

பிரதமர், — வெளிநாட்டிலையிருந்து நிறைய அகதிகள் வந்து சேரப்போறாங்கள். அவங்களுக்குத் தேவையான இலவச உணவு,

உடை, மருந்துகள் எல்லாம் தயாரா?

உதவி மந்திரி, — என்னங்க... அவ்வளவு திடமாய் நம்புறியன்?

பிரதமர், — நாங்கதான் வெடிகுண்டு துப்பாக்கி அனுப்பப் போறோமே!

— வை. யோகேஸ்.

பஞ்சோவிடம் சிறிது எக்ஸ்பிரெனிலவாடை வீசினாலும் உள்ளடக்கத்தில் கனதியைக் காணலாம். பிளாந்துவிடம் காணும் நெளிவு சுளிவுகளை பஞ்சோவிடம் காணமுடியாது ஆனால் இவர் கையாளும் மொழி அரசியல் ஆளுடங்களைச் சொல்லும் ஒரு தன்மையைக் கொண்டவை.

சேர்கேயின்பாணி மேலேகாட்டிய இருவரது பாணியிலிருந்தும் வித்தியாசமானது. கிண்டல் சுவை இருந்தாலும் ஆழமான தத்துவ விசாரத்துக்குள் சுவைநூல்களைத் தள்ளிவிடும் தன்மை கொண்டவை. இவரது சித்திரங்கள் குறைந்த கோடுகளைக் கொண்டன. பார்த்த மாத்திரத்திலேயே விளங்கிக்கொள்ளமுடியாது. இவரது பாத்திரங்கள் அதிகமாகப் பேசுவதும் இல்லை. அரசியலை மட்டுமல்ல கலை இலக்கியங்களையும் கேலிச்சித்திரமாக்கும் ஒருவராக சேர்கேய் திகழ்கின்றார்.

காணார் ஒன்சேனே ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் வெளிவரும் அரசியல் விமர்சன கண்டனப்பத்திரிகை. அனைத்து அரசியல் பிரமுகர்களையும் கிண்டல் அடிப்படிலும் அவர்களது அந்தரங்கங்களை அம்பலப்படுத்துவதிலும் முன்னிற்கும் இந்தப்பத்திரிகையிலே கேலிச்சித்திரங்களிற்குக் கூடுதல் இடம் ஒதுக்கப்படுகின்றது.

காபு, வொஸ்னியாக்க, கார்டோன், கேரேறுரா, எஸ்காறோபிரிரோ, டெலாம்பிக் ஆகியோர் இந்தப் பத்திரிகையின் பிரபல சித்திரக்காரர்கள் ஆவர். உள்நாட்டு அரசியல் விமர்சனத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் காணார் ஒன்சேனே மனித உரிமைகளின் உயிர்ப்பிற்காக கணிசமான கேலிச்சித்திரங்களை காணிக்கையாக்கியுள்ளது. நீண்டதொரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டுள்ள கேலிச்சித்திரங்கள் பத்திரிகைகளிற்குச் செழுமையை மட்டும் ஊட்டுவனவல்ல. சமூக, அரசியல், கலாச்சார யதார்த்தத்தின் பதிவுகளுமாகும்.

(நன்றி - வீரகேசரி வாரமலர் 30.04.1989)

ஆசிரியை, - ஒருகிலோ அரிசி 2 டொச்சமார்க். 2 கிலோ அரிசியின் விலை என்ன?

மாணவி, - தெரியாது ரீச்சர்.

ஆசிரியை, - ஒருபவுணின் விலை 210 டொச்சமார்க். 2 பவுணின் விலை என்ன?

மாணவி, - 420 மார்க் ரீச்சர்.

- வை.யோகேஸ்.

ஆமி அடிச்ச ஷெல்
அதிர்ச்சியிலே பிறந்தவனே!
ஆராரோ....ஆரிவரோ...!

"மாமிஅடிச்சானோ மல்லிகைப்பூச் செண்டாலே
மாமன் அடித்தானோ..." என்றுன்னைச் சீராட்டி
தக்காளிப்பழரசமே தாலாட்டு நான்பாட
இத்தாலி கனடாவில் இருக்கிறார் மாமி மாமா
ஆமிஅடிச்ச ஷெல் அதிர்ச்சியிலே பிறந்தவனே
மாமிமாமன் போன தேசம்
கேட்கும்வரை கதறி அழு!

தொப்புள் கொடியோடு தொடர்புகள் அறுத்திங்கே
நிப்புள் பால்பவுடர் விலையறியாப் பிறந்தவனே!
ஓடிக்கலோன்பவுடர், கிறேப்பாட்டர், கிறீம் தேடி
ஓடிக் களைத்தேன்நான் ஓயாமல் உணக்காக.
காமன் விட்டகணை களிப்பினிலே உதித்தவனே
சாமான் விற்கும்விலை சரியும்வரை கதறியழு.
ஊர்விட்டு ஓடுகையில் போர்க்கால சூழ்நிலையில்
வோர்விட்டுப் பதிந்தவனே பேர்சொல்லப்பிறந்தவனே
சகதியில் வந்துதித்த சந்தனமே சர்க்கரையே
நிவாரண மட்டையில் நின்பெயர் பதியும்வரை
நிர்வாரண உடம்போடு நிதமும் நீ கதறி யழு.

சண்டைத் துவக்கு பொம்மை சர்க்கரை இனிப்பு வகை
இண்டைக் குமக்குத்தர இலங்கை அரசு தடை
பண்டைத் தமிழ்ப்பாலன் சிங்கக்குட்டிகளின்
சிண்டைப் பிடித்திழுத்து சிரித்துவினை யாடினானாம்
உண்மைத்துவக்கோடு விளையாடும் நான்வரை
தன்மாணம் இழந்த தமிழ்மக்களுக்காய்க் கதறியழு!

— எஸ்.ஜே.பிரட்ண துரை.

(சிரித்திரன்)

தனியா எதுக்கு?

இரவுநேரம். சைக்கிளில் லைற்
இல்லாமல் போனவரைப் போலீஸ்காரர்
வழிமறித்து மிரட்டினார்.

"லைற் இல்லாமல் போறது
தண்டனைக்குரிய குற்றம்! தெரியாதா
உனக்கு?"

நெருவிளக்குகளைக்காட்டி.

"இங்கெல்லாம்தான் வெளிச்சம் இருக்கே...
இதிலை தனியா சைக்கிளுக்கு எதுக்கு?"
என்று கேட்டார் சைக்கிள்காரர்.

"அப்படியா சங்கதி!" என்று சொல்லிக்
கொண்டே சைக்கிளில் காற்றைப் பிடுங்கி
விட்டு போலீஸ்காரர் சொன்னார்.—

"உலகம்முழுதும்தான் காற்று இருக்கே...
சைக்கிளுக்குத் தனியா எதுக்கு?"

கடவுளுக்கும் சேர்த்து.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அதே வழியாக
இன்னொரு சைக்கிள்காரர் லைற்
இல்லாமல் வந்தார்.

"ஏன் லைற் இல்லாமல் போறே?" என்று
போலீஸ்காரர் கேட்க—

"எனக்கு லைற் தேவையேயில்லை.
என்கூட கடவுள் இருக்கிறார்!" என்றார்
அவர்.

"தனியாளுக்கு பத்துமாகத் தண்டம்.
கடவுளுக்கும் உனக்குமா இருபதுமாகத்
தண்டம் கட்டு!" என்றார் போலீஸ்காரர்.

டொக்டரிடம் கொடுக்காதே!

ஒரு மனநோயாளர் விடுதி.

ஒரு பைத்தியம் அவசரமாகக் கடிதமொன்றை எழுதி டொக்டரிடம் கொடுத்தது. "நான் கடவுளுக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். தபாலில் சேர்த்து விடுங்கள்!"

சரி என்று வாங்கிக்கொண்டுபோய் அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தார் டொக்டர்.

'எனக்கு அவசரமாக இருபதுமார்க் தேவைப்படுகிறது உடனே அனுப்பி வைக்கவும்!' என்றிருந்தது. மறுநாள் —

பைத்தியத்தின்மீது இரக்கப்பட்டு கடவுள் அனுப்பியதாக இருபதுமார்க்கை தானே கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார் டொக்டர். சந்தோஷத்துடன் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பைத்தியம் திரும்பவும் ஒரு இருபதுமார்க் கேட்டு இன்னொரு கடிதத்தைக் கொடுத்தது. சிக்கலில்

மாட்டிக்கொண்டுவிட்டதை உணர்ந்த டொக்டர் இருபதுமார்க்குக்குப் பதிலாக ஒரு பத்து மார்க்கை கடவுள் தந்ததாக பைத்தியத்திடம் கொடுத்தார்.

மறுநாளும் பைத்தியம் இன்னொரு இருபதுமார்க் கேட்டு ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து தபாலில் சேர்த்துவிடும்படி கேட்டுக்கொண்டது. கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தார் டொக்டர். கடிதம் பின்வருமாறு இருந்தது.

"அன்புள்ள கடவுளுக்கு! நீங்கள் எனக்கு இருபது மார்க் அனுப்புவதையிட்டுச் சந்தோஷம். ஆனால் இனிமேல் பணம் அனுப்பும்போது நேரடியாகவே அனுப்புங்கள். டொக்டரிடம் கொடுக்க வேண்டாம். அவர் பாதிக்காசைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு பத்துமார்க்கைத்தான் எனக்குத்தருகிறார்"

— ஜெர்மானியப் பகிடி கனிலிருந்து—

— விஜயானந்தர்.

இந்த

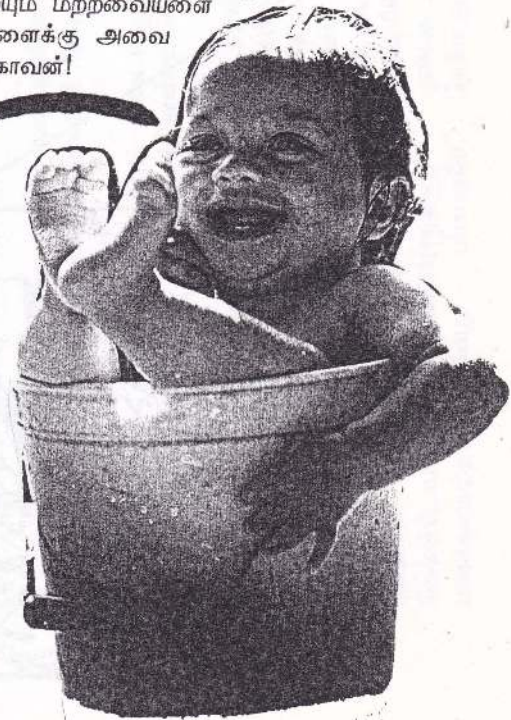
ஏப்ரல்..பூல்ஸ் (சித்திரை முட்டாள்கள்)
எங்கிருந்து வந்தார்கள்?

அது ஒரு பெரிய்ய்ய்ய்ய கதைங்க!

இந்த ஐரோப்பாக்காரன்களுக்கு பழைய காலத்திலை
ஏப்ரல்மாசம் முதலாம்திகதிதான் புதுவருஷம் பிறக்குமாம்...!

பிறகு தைமாசம்தான் புதுவருஷம் பிறக்கிறதாய்சொல்லி
ஜனவரி முதலாம்திகதி வருடப்பிறப்புக் கொண்டாட்டங்களை
வைச்சுக்கொண்டாங்கள்.ஆனால் கொஞ்சம் பழசுகள் தங்கடை
பழைய வழக்கத்தை விடாமல் இப்பவும் ஏப்ரல்முதலாம்திகதிதான்
புதுவருஷம் பிறக்குதெண்டு சொல்லி கொண்டாடிச்சுதுகளாம்.

அதுகளைக் கிண்டல் செய்கிறதுக்காக ஏப்ரல் முதலாம்
திகதியண்டைக்கு விஷமத்தனமாக ஏதாவது செய்து
பரிசளிக்கிறமாதிரி பழசுகளைப் .பூல் பன்றது பழக்கமாப்
போச்சாம். ஆனால் இப்ப ஆர் ஆரோவெல்லாம் ஆராரையோ
கிண்டல் செய்யத்தொடங்கிவிட்டினம். சிலபேர் ஏப்ரல் முதலாம்
திகதியெண்டு மட்டுமில்லாமல் எல்லா நாளிலையும் மற்றவையளை
முட்டாளடிச்சுக்கொண்டு திரியினம். ஒருநாளைக்கு அவை
தனிமுட்டாளாத்திரிவினம் பாருங்கோவன்!

பச்சைமண் சொல்லுது.

இந்தியாவின் பிரபல கெவிச்சித்திரக்கலைஞர் சி.ஆர்.கே. லக்ஷ்மண் அவர்களின் கெவிச்சித்திரங்களிலிருந்து...

“பேச்சுவார்த்தை அமைதியாகவும் நட்புறவுடனும் நடந்தது என்பதை மட்டுமே என்னால் கூற முடியும்!”

“ஒரு போலிப்பத்திரம் இல்லை, கறுப்புப்பணம் இல்லை, அந்நியச் செலாவணி இல்லை. எப்படி இந்த ஆளு பிஸினஸ்பண்ணாரு?”

நன்றி—

Penguin Books வெளியிடலான
The Best of Laxman (Vol.ii)

"கட்சியின்மீது இவருக்கிருக்கும்
விசுவாசமும் கட்டுப்பாடும் எனக்கு
மிகவும் பிடிக்கும்!"

"எந்தக்காரணத்தைக் கொண்டும்,
விழாவைக்கண்டனம்செய்து வெளிநடப்புச்
செய்ததை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாராம்!"

புடவை கட்டாத மனைவி!

(ஒரு குடும்பத்தலைவரின் அலறல்.)

— வரதப்பா

இந்தாருங்கோ...உங்களைத்தான்!

வருஷப்பிறப்பும் அதுவுமா உங்களிடையிடையாய்கேட்க நான்வந்திருக்கிறன்.
"உம்ம அறுவையைக் கேட்க நான் ஆளில்லைப்பாரும்". என்று என்ற
மனிசி சொல்றதைப் போல நீங்களும் சொல்லிப் போடாதேங்கோ!
கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேளுங்கோவன்.

அவளுக்கு நான் என்ன குறை வைச்சனான் சொல்லுங்கோ!

வருஷமும் அதுவுமாய் "புடவைகட்டமாட்டேன்!" என்று அடம்
பிடிக்கிறாளெல்லே...

(வித்தியாசமாய் நினையாதேங்கோ.. புடவை ஒன்று கட்டித்தான் இருந்தவ...
ஆனால் புதுப்புடவை கட்டமாட்டேன்' எண்டுதான் அடம் பிடிக்கறா)

"இந்தமுறை வருஷமும் இல்லை! ஒரு மண்ணும் இல்லை!" என்று
தீர்மானமாகக் கூக்குரலிட்டா.

"என்ன நடந்ததுஎன்று இப்படி அடம்பிடிக்கிறீர்?" என்று நான் கத்தினாலும்
பாருங்கோ காதிலை வாங்கிக் கொள்கிறாவில்லையே!

மணியத்தார் குடும்பம் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வருவதாகக்
கூறியிருந்தவை. அவை வந்தால் நிலைமை எப்பிடியிருக்கும் என்று
நினைக்கவே முடியவில்லை.

பாங்க்மனேஜர் மணியம் என்னிலை எவ்வளவு மதிப்புவைச்சிருக்கிறார். உந்த
மனுசியாலை எல்லாம் கெடப்போகுது!

'அண்ணர் அண்ணர்' என்று மணியத்தின்மனிசி வாய்நிறையக்கூப்பிடுவாளே!
இண்டைக்கு முகத்திலை கறியூகப்படப்போறது நிச்சயம்..

இண்டைக்குச் சித்திரை வருஷப் பிறப்பு!

எல்லார் வீட்டிலையும் ஒரே கொண்டாட்டம்.

இங்கை மனிசியின் அட்டகாசம் தாங்க முடியவில்லை.

ஒற்றைக்காவில் நின்றாலும் சமாளிக்கலாம்பாருங்கோ! ஆனால் இவ அரைக்
காவிலெல்லோ நிற்கிறா.

பொடியனை குளிக்கவார்த்து புது உடுப்பும் போட்டிட்டாநானும் காலையில் குளித்து எல்லாம் ரெடி.

ஆனால் தலைவியெல்லோ தலைகீழா நிற்கிறா!
இத்தனைக்கும் என்னநடந்துது என்று உங்களுக்கு இன்னும் நான் சொல்லலை. ஆனா இப்ப சொல்லப்போறன்.

எல்லாம் கேட்டாப்பிறகு என்னிலை என்ன பிழை என்று சொல்லுங்கோ!

'குடும்பத்திலை பொறுப்பாக நடக்கப்பழகிக்கொள்' என்று நாலுபேர் அவளுக்கு உறைக்கிறமாதிரி புத்திமதி சொல்லுங்கோ!

நடந்து இதுதான்!

சித்திரைவருஷப்பிறப்புக்கு நல்ல புடவை ஒன்று வாங்கவேண்டும் என்று கேட்டா. 'ஓம் அது நல்ல யோசினை' என்று நான் ஒத்துக்கொண்டேன்.

'காசு தாறன். போய் வாங்கிக்கொள்ளும்!' என்று சொன்னேன்.

"இல்லை... நீங்களும் கூடவந்தாத்தான் புடவைவாங்குவேன்!" என்று அடம்பிடித்தான்.

நான் முக்கியமானபத்திரிகையொண்டிலை முக்கியமான பதவி வகிக்கிறனான். யாழ்ப்பாண எடிசன், மலைநாட்டு எடிசன், சிட்டி எடிசன் என்று கவனிக்கவேணும். எனக்கு நேரமில்லை! எண்டன்..

புருஷன்மாரின் அவசரத்தை மனைவிமார் அறியவேணும் பாருங்கோ!

"நீங்கள் வேலையைக்கவனியுங்கோ நான் புடவைவாங்கிக்கொள்கிறன் என்று அவ சொல்லியிருக்கலாமே!

"இல்லை... நீங்களும் கூடவரவேணும்!" என்று திரும்பத்திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருந்தா.

ஆக்கினை தாங்காமல் "சரி வாறன்!" என்று சொன்னன்.

எந்த இடத்திலை சந்திய்புது எண்டப்பிரச்சினை எழுந்துது.

"முனிசிப்பல் கக்கூசுக்குவாரும்!" எண்டதும் மனிசிக்கு ஆத்திரம்வந்திட்டுது.

"ஏன் இங்கை கக்கூஸ் இல்லையெண்டோ நான் முனிசிப்பல் கக்கூசுக்கு வரவேண்டும்! ரோட்டுவழியெல்லாம் நிற்க முடியாது!" என்று கத்தினா.

மனிசி அலுவலகத்துக்கு வாறதையும் நான் விரும்பேல்லை.

அவவை ஒருமாதிரி சமாளிச்ச முனிசிப்பல் கக்கூசுக்கு எதிரே இருக்கிற பஸ்நிலையத்திலை மூன்றுமணிக்கு வந்து காத்திருக்கச் சொன்னன்.

"பிள்ளையனை நித்திரையாக்கிப்போட்டு வருவன். என்னை அங்கை காத்திருக்க வைக்கக்கூடாது!" எண்டான்.

"நான் அரிச்சந்திரன்பா! உனக்கு முதல் நான் அங்கை காத்திருப்பேன்!" என்று சொல்லி நகர்ந்தேன்.

"ஓம்...ஓம்... அதையும் பார்ப்போம்! வாசலைத்தாண்டியதும் என்னையும் பிள்ளைகளையும் மறந்துவிடுகிறியள்!" அவள் சொன்னதைக் காதிலை போட்டுக் கொள்ளாமலே நகர்ந்தேன்.

ஆனால் பாருங்கோ அலுவலகத்திலை வேலை அதிகம். மனிசியை வரச் சொன்னதை நான் மறந்தே போனன்.

மூன்று மணிக்கு வரச்சொன்னது அஞ்சுமணிக்குத்தான் எனக்கு ஞாயகம் வந்துது.

ஓட்டமாய் ஓடி முனிசிப்பல் கக்கூசுக்கு வந்தன். அவவைக் காணலை.

காத்திருந்துபாத்திட்டு வீட்டுக்குத்திரும்பிவிட்டா!

நான் ஒரு புடவை அவளுக்கு வாங்கிக்கொண்டு வந்தன்.

இதுதான் நடந்த சம்பவம்.

அண்டைக்கு நான் வீட்டுக்கு வந்ததும் துள்ளு துள்ளெண்டு துள்ளினா...

புடவையைக் கொடுத்ததும் என் முகத்திலை விட்டெறிஞ்சா.

அரிச்சந்திரன்ர பெயரைச்சொல்லவே உங்களுக்கு அருகதை இல்லை
எண்டா.

ஏதாவது சொல்லித்தொலை எண்டு நான் மெளனமாக இருந்திட்டன்.

பிறகு அதை மறந்திடுவான் எண்டு நினைச்சன்...

ஆனால்—

பிடிவாதக்காரி. வருஷப்பிறப்பும் அதுவுமாய் புதுப்புடவை கட்டாமல் அடம்

பிடிப்பான் எண்டு நினைக்கேல்லைப் பாருங்கோ!

கவலையுடன் வாசலில் இருந்தபோது பாங்க் மனேஜர் மணியத்தினர்

மருமகப் பொடியன் ஓடி வந்தான்.

வீட்டிலை ஆரோ உறவினர்கள் வந்திருக்கிறதாலை சாப்பாட்டுக்கு

வரமுடியவில்லை எண்டு மாமா சொன்னதாக அவன் சொன்னான்.

அது ஓரளவு மனதுக்கு ஆறுதலைத்தந்தது. இல்லாட்டில் என்ர நிலைமை

என்னவாகியிருக்கும்?

மனிசி அண்டைக்கு முழுநாளும் புதுப்புடவை கட்டாமலே இருந்தான்.

சித்திரை வருஷப்பிறப்பும் கலகலப்பில்லாமலே கழிந்தது.

இப்ப சொல்லுங்கோ நான் என்ன பிழை விட்டனான்?

அடுத்த சில பக்கங்கள்

வாசிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு(மன்னிக்கவும்)

வாசிக்க நேரமில்லாதவர்களுக்கு!

உகைப்புக்குப்பெற்ற

'முடிவிலாத வேடிக்கைகள்'

படக்கதைகளிலிருந்து.....

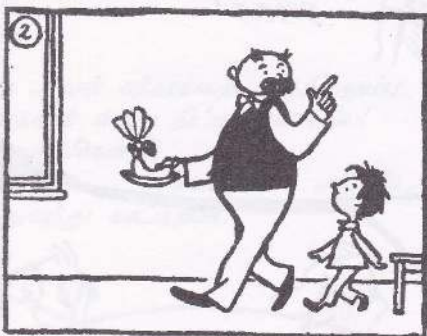
திரும்பவும் இயற்கைக்கு...

அப்பாவின் உதவி.

குளவிக்கு நீதி

மனைவி, — அரைமணிநேரமாய் நான்
 கரடியாய்க்கத்திறென் நீங்கபதிலேபேசாட்டில்
 என்ன அர்த்தம்?
 கணவன், — எனக்கு கரடிப்பாஷை
 புரியலென்னு அர்த்தம்!

பணத்தைத்தண்ணியா செலவுசெய்து
 வீடுகட்டினது தப்பாப் போச்சுது!
 ஏன்? என்ன நடந்தது?
 ஒழுக்குது!

சீர்ப்பு

மாம்பழ வியாபாரம் இவருக்கு 25 வருட
 அனுபவம்
 'பழுத்த' அனுபவ சாலிதான்!

வகுதா?

நானைக்கு வரப்போறதை இன்றைக்கே
சரியாச் சொல்லியிருவன் நான்!
சொல்லுங்கோவன் பாப்பம்!
நானைக்கும் புதன்கிழமை!

நேற்று அவன் சுந்தரத்தை முதுகெலும்பு
இல்லாதவன் என்று திட்டினீங்களல்லே!
ஓம். அதுக்கென்ன?
இன்றைக்கு அவன் எக்ஸ்ப்ரே
எடுத்துவந்து காட்டிறான்.

உன்மனைவிக்கு சித்திரைக்கு தடபுடலா
பட்டுப்புடவையெல்லாம் வாங்கினீராமே
எப்படி?
கடன் பட்டுத்தான்!

ஒரு வேதனைச்சிரிப்பு!

— சாது.

அவனைப் பார்க்கும்பொதெல்லாம் மனம் குமுறும்.

இப்படி ஒரு சின்ன வயசில்.. வாழவேண்டிய பருவததல் வாழ்க்கையை இப்படிப் பறிகொடுத்துவிட்டு வாழா வெட்டியாக நிற்கிறாளே! நெற்றியில் திலகம் இல்லை, கழுத்தில் நாலி இல்லை, அமங்கலிக் கோலம் நிரந்தரமாக!

ஊரிலை இவளுக்கு இப்பிடி யொரு நிலைமை வந்திருந்தால் பெற்றவர்களோ மற்றவர்களோ ஆறுதலாக இருந்திருப்பார்கள்.

இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?

எல்லோரும் தத்தப்பாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு, யாரையும் ஆதரிக்க மாட்டாமல், சுமைகளிலிருந்து விலகியோடி, மற்றவர்களின் கண்களிலிருந்து ஒளிந்துகொண்டு...

வெளிநாடு மாற்றித்தான் விட்டது!

எல்லோரையும்!

இவள்மட்டும் விதி விலக்கா என்ன?

இத்தனைக்கும் இவள் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டபோது — தாய் தகப்பன் எவ்வளவோ கடன்பட்டு, காணியூமியை இவளது பயணத்துக்காய் விற்றுத் தொலைத்து, உலகத்துக் கோயில்களுக்கெல்லாம் நேர்த்திவைத்து, "பெற்ற நாலு பெட்டைக்குஞ்சுகளிலை ஒண்டையாவது கரையேத்திப் போடுவம்" என்று வழியனுப்பி வைத்தபோது —

'நல்லதொரு வாழ்க்கை கிடைக்கும்! எனக்குப்பின்னாலை பிறந்திருக்கிற மூன்று தங்கைகளுக்கும் ஒரு நம்பிக்கும் கொஞ்சமாவது உதவி செய்து அவர்களையும் ஒரு கரைசேர்க்கலாம்!' என்று நம்பி வந்தவள்தான் இவள். அங்கிருந்து இவள் புறப்பட்டபோதே இவளுக்கு இங்கே ஒருவனைச் சம்பந்தம் பேசி முற்றாக்கியிருந்தார்கள்.

வந்து இறங்கி இரண்டுமாதத்தில் சீர்சிறப்பாய்க் கல்யாணம்.

மணவறை அமைத்து, ஐயரை அழைத்து, மந்திரம் சொல்லி மாலைமாற்றி, தாலிக்கட்டி, அம்பி மிதித்து எல்லாம் முறைப்படிசெய்து நண்பர் குழாம் வாழ்த்த —

நலமாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள்.

வாய்த்தவனும் தங்கமான பெடியன்.

பேரும் தங்கராசாதான்.

காலமெல்லாம் இவனைக் கண்கலங்காமல் காப்பாற்றக் கூடியவன்தான்.

ஆனால் விதி...

அது எந்தவடிவில் எங்கே எப்படிவரும் என்று யாருக்குத்தெரியும்? கல்யாணமாகிக் கொஞ்சநாட்களில் அவன் வழக்கம்போல் வேலைக்குப் போகத்தொடங்கினான்...

இரண்டு நேரமும் வேலை!

இவனுக்குப் பொழுதுபோகவில்லை!

"நானும் எங்கையாவது ஒரு வேலை தேடிக் கொள்கிறேனே?"

"வேணாம்! இப்போதைக்கு என் சம்பாத்தியம் போதும். முதலில் பிள்ளை குட்டிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுவம்! பிறகு தேவைப்பட்டால் பார்க்கலாம்"

— அவனுடைய அன்பில் இவன் நெகிழ்ந்தான்.

என்றாலும் வீட்டில் ஒரு பெண் எத்தனை மணிநேரம்தான்

தனியாக இருக்கமுடியும்.

ஒருநாள் இரண்டு இளைஞர்கள்வந்து இவன்வீட்டுக் கதவைத்தட்டினார்கள்.

"அவர் இல்லை!" என்று காரணம் காட்டி அனுப்பிவைத்தான்.

பொணவர்கள் மறுபடி இரண்டு நாட்கழித்து வந்தார்கள்.

"அவர் இல்லை!" என்றான்...

இதே பதிலை எத்தனைதரம்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

பாவம் இவன் சின்னப்பெண்!

ஒருநாள் அவர்கள் கதவைத்தாண்டி வீட்டுக்குள்ளேயே நுழைந்து விட்டார்கள்.

மெதுவாகக் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இவன் கேட்கத் தொடங்கினான்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

கணவன் வீடுவந்து பார்த்தபோது இவனைக் காணவில்லை.

அவனுக்கு அதிர்ச்சி.

இருட்டுப்பட்டபிறகு அவன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

"எங்கை போயிருந்தாய்?"

"எங்கை எனக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்குமோ... அங்கே!"

அவன் திகைத்துப்போனான்.

அனுபவத்தில் முற்றிப்போனவன் மாதிரியல்லவா கதைக்கிறான்!

"நான் சொல்வதைக் கேள்... உன் பாதை பிழையானது!"

"பிழையென்று தெரிந்தா இவ்வளவுபேர் அந்தப்பாதையிலை போகினம்?"

"வாழ்க்கையிலை நான் உனக்கு ஒரு குறையும் வைக்கேல்லை!"

"என்ன நிறை வைச்சிருக்கிறீங்கள்!"

"சரி உனக்கு என்ன வேணும்? சொல்லு!"

"நான் என்ன செய்தாலும் நீங்கள் அதிலை தலைப் போடக் கூடாது!"

"என்ன செய்தாலும்?"

"ஓம்!"

"முடியாது... அந்தளவுக்கு உன்னை நான் அனுமதிக்க முடியாது!"

"அப்ப நானும் உங்களை மீறத்தான் வேணும்!"

"வேணாம்...இது வடிவில்லை... எங்களுக்கென்றொரு நாகரீகம் பண்பாடு இருக்கு...எங்களினீரை இணசனம் இருக்கு... காலகாலமாய் எங்களுடைய சந்ததியிலை புருஷன்பெண்சாதிமார் ஒருத்தரையொருத்தர் மதிச்சு காலகாலத்துக்கும் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்திருக்கினம்... அந்தச் சந்ததியிலை பிறந்தவள் நீ!"

"அது அறியாத்தனம்... பழையநாளையச் சனங்களுக்குப் புத்தியில்லை... மோட்டுச் சனங்கள்... சரியான பாதை காட்ட அதுகளுக்கு ஆக்களில்லை!"

"நீ கதைக்கிறதுதான் முட்டாள்தனம்!"

"நீங்கள் அப்பிடி நினைச்சால் நான் என்ன செய்கிறது?"

"அப்ப உன்னை முடிவுதான் என்ன?"

"என்னை என்றைப்பாட்டிலை விட்டிருங்கோ!"

"அப்ப ஊரிலை கஷ்டப்படுகிற உன்னை தாய் தகப்பன் சகோதரங்கள்?"

"கஷ்டப்பட வேண்டியது அவையளினீரை விதி... சரியான கடவுளைத்தெரியாமல் கல்லுமண்ணைக் கும்பிடுகிறவைக்கெல்லாம் இதுதான் தலையெழுத்து!"

—அதற்குமேலும் அவணால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

கைநீண்டது.

அவன் அடிப்பான் என்று எதிர்பாராத அவன் ஒருகணம் திகைத்தான்.

பிறகுவேகமாக உள்ளேபோனான்...சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் திரும்பிவந்தவளின் கோலம் மாறியிருந்தது.

நெற்றியில் பொட்டைக்காணோம்!

கழுத்தில் தாலியைக் காணோம்!

"நான் உயிரோடேதான் இருக்கிறன்!"

—அவன் சீறினான்.

"எப்ப நீ நான் கட்டின தாலியைக்கழற்றிக் கீழைவைச்சியோ அப்பவே நீ என்றை மனிசியில்லை!"

"அப்பவே பிறதர்ஸ் சொல்லிச்சினம். இந்தத் தாலி பொட்டு இதுகளெல்லாம் பொம்பிளையளுக்குத் தேவையில்லையெண்டு! இதை நீங்களே வைச்சுக் கொண்டு கட்டி அழுங்கோ!..நான் போறன்!... இது சுதந்திர நாடு... இங்கை உங்கடை கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளை நிக்கவேணும் என்று எனக்குத் தலையெழுத்தில்லை! நான் போறன்!"

—அவன் பிடிவாதமாகச் சொன்னான்.

சொல்லிக்கொண்டே சந்தோஷமாக வெளியே போனான்.

வெளியே அவளுக்காகவே காத்திருந்தாற்போல் யாரோ காரில் அவளை ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள்.

"நீ அவசரப்பட்டிடே தங்கராசு!...அவளை வீட்டைவிட்டு நீ அனுப்பினது பெரிய பிழை!" என்றேன் தங்கராசாவிடம்.

"சும்மாயோங்கண்ணை! ஊரிலை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிட்டு ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடி இங்கைவந்தம். வந்து கொஞ்சநாளையிலை ஊரைமறந்து உறவை மறந்து வந்த பாதையைமறந்து பண்பாட்டை மறந்து வாழ்க்கைமுறையையே மாத்திறதெண்டால்...? இதுகளினீரை அறியாத்தனத்துக்கு வேறொரு என்ன செய்கிறது?"

தமிழில் ஏன் தகராறு?

"நூறு ரூபாய் கொடுப்பதாக நான் சொன்னேன்!" என்று ஒருவன் வாதாடினால் "இருநூற்று கொடுப்பதாக நீ சொல்லவில்லையா?" என்று கேட்கலாம்.

"இரு! நூறு தருகிறேன் என்று சொன்னேன்" என்று அவன் சொல்லலாம்.

"முன்னூறுதருவதாக நீ சொல்லவில்லையா?" என்று கேட்டால்

"முன் நூறு தருவதாக நான் சொன்னேன். இப்பொழுதல்ல!"

"நானூறு தருவதாக நீ சொல்லவில்லையா?" என்றால்,

"நான் நூறு தருவதாகச் சொன்னேன்!" என்று அவன் வாதாடலாம்.

ஆக, பகுபதம், பகாபதம் என்று இருக்கின்ற வரையில் இந்தத் தகராறு வந்தே தீரும்.

வாருங்கள் கடைமடையரே!

தொண்ணூற்றாறு ஊர்களைச் சேர்ந்த புலவர்கள் ஒரு அரங்கில் கூடினார்கள். தொண்ணூற்றாறுந்து ஊர்களைச் சேர்ந்த புலவர்கள் வந்தாயிற்று. கடைமடை என்று கும்பகோணத்துக்குப் பக்கத்திலே ஒரு ஊர். அந்த ஊரைச் சேர்ந்த புலவர் தாமதமாக வந்து சேர்ந்தார்.

தலைமை வகித்த மடாதிபதி கிண்டலாக அந்தப் புலவரைப் பார்த்து "வாருங்கள் கடைமடையரே!" என்றார்.

அதற்கு என்ன அர்த்தம்? கடைசியில் வந்தமடையரே!" என்றார்.

அர்த்தம்? கடை மடையைச் சேர்ந்தவர் என்று அர்த்தம்.

வந்த புலவர் புலவர் சும்மா இருப்பாரா?

அவரும் இருப்பில் துண்டைக்கட்டிக்கொண்டு

"வணக்கம் மடைத்தலைவரே!" என்று சொல்லிக் கொண்டு

உட்கார்ந்தார். மடத்தலைவர் என்றால் மடையர்களுக்குத் தலைவர் என்றும் அர்த்தம். மடத்துக்குத் தலைவர் என்றும் அர்த்தம்.

ஊசியும் நூலும்

தையலுக்கு!

ஒரு புலவருடைய மனைவி மிகவும் கறுசுறுப்பானவள்(!)

ஒரு உழுந்துவடைகொண்டுவந்து கணவனிடம்கொடுத்தாள்.

போன தீபாவளிக்குப் பண்ணினது. அதை அவன் அப்படியே

புட்டான்...இழுத்தான்...ஒட்டினான். அவள்கிட்டயே கொடுத்தான்.

அவ கேட்டா—

"என்னங்க வடை ஊசி இருக்கா?"ன்னு.

"ஊசிப் பூட்டில்லை நூலும் இருக்கு தையலுக்கு உதவுமே!"ன்னு

அவ கையிலைகொடுத்தான் தையல் என்றால் பெண்ணென்றும்

அர்த்தம். தைக்கறதுன்னும் அர்த்தம்.

இந்தப் பூவுக்கொது வாசம்.

(நாடகம்)

—குப்பினான் வை.யோகேஸ்.

காட்சி, - 1

இடம். — இராசப்பாவின் வீடு.

பாத்திரங்கள். — இராசப்பா, மனைவி கணேசம்மா.

(கணேசம்மா வீட்டின் முன் விறாந்தையில் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கணவன் இராசப்பா சட்டி கழுவிக்கொண்டிருக்கிறார்)

கணேசம்மா, — (புத்தகத்தை மடித்தபடி) எப்பிடித்தான் குண்டு போட்டாலும் அவன் கண்ணம்மாவின்ரை குடும்பத்தைப் பிரிக்கேலாமல் இருக்கப்பா.

இராசப்பா, — கடைசியாய் என்ன குண்டு போட்டனி?

கணேசம்மா, — நான் சொன்னன்... கண்ணம்மா உன்ரை புருஷன் கூடாதவன் கெட்டவன் எத்தினையோ பொம்பிளையனை வைச்சிருந்தவன். உவனோடை எப்பிடிக்குடும்பம் நடத்திறாய் எண்டு சொல்ல...

இராசப்பா, — அவன் வீட்டைவிட்டு வெளியை போடி எண்டு சொல்லியிருப்பான். அப்பிடித்தானை?

கணேசம்மா, — இந்தக்கணேசம்மாவின்ரை காதிலை அப்பிடியொரு வார்த்தை விழுமாய் இருந்தால்... அதுக்குப்பிறகுதான் தெரியும்!

இராசப்பா, — ஐயையோ...!

கணேசம்மா, — என்னப்பா?...என்ன நடந்துது?

இராசப்பா, — இல்லை...புண்ணிலை புளிப்பட்டிருது.

கணேசம்மா, — இதைக் கேளுங்கோவன். அதுக்கு அவன் சொல்லுறான்... அதெல்லாம் அவர் எனக்குச்சொல்லியிட்டார். முந்தித்தான் அவர் அப்பிடி நடந்தவர். இப்பெல்லாம் அவர் அப்பிடி இல்லை எண்டு.

இராசப்பா, — உண்மையாய் இருக்கும்!

கணேசம்மா, — உண்மையாய் இருந்தால்என்ன? பொய்யாய் இருந்தால் என்ன? அந்தக்குடும்பத்தை எண்ணிய பத்துநாளையிலை பிரிக்கக்காட்டிறன்... இல்லையெண்டால் இந்த முடியை வெட்டி எறிஞ்சுபோடுறன்.

இராசப்பா, — முயற்சி திருவினையாக்கும் எண்டு எத்தினையோபெரியவங்கள் சொல்லியிருக்கிறாங்கள். இன்னும் ஏதாவது பிளான் இருந்தால் போடு... வெற்றிவராமலா போகப் போகுது?

கணேசம்மா, — அவளுக்கு ஏன் இவ்வளவு திமிரெண்டு தெரியுமே உங்களுக்கு?

இராசப்பா, — என்ன? அவரும் புருஷனைக்கொண்டு சட்டிபானை கழுவுகிறான் போல!

கணேசம்மா, — அந்தளவுக்கு அவளாலை ஏலுமே? அவள் என்ன என்னைப் போலை நாலு எழுத்துப்படிச்சவளோ... இல்லாட்டில் நாலு இடம் சுத்தித் திரிஞ்சவளோ?

இராசப்பா, — நான் சொல்லமறந்திட்டனே... இவன் முருகப்பன்ரை மூத்தவன் ஒரு ஐம்பதினாயிரம் ரூபா காசு கடன்கேட்டவன்... நான் இப்ப வசதியில்லை எண்டு சொல்லிச் சமாளிச்சுப் போட்டன்.

கணேசம்மா, — ஏன்யா குடுத்திருக்கலாமே!.. அதுசரி எந்த முருகப்பன்?

இராசப்பா, — இவன்தான் எங்கடை தோட்டத்துத் தலைப்பிலை கொட்டில் போட்டிருக்கிறானே.. அவன்தான்!

கணேசம்மா, — அவனுக்கு எதுக்கு ஐம்பதினாயிரம் ரூபா?

இராசப்பா, — வெளிநாட்டுக்குப் போகப் போறானாம்.

கணேசம்மா, — ஐயோ... ஐயோ!.. என்னாலை இருக்கவும் முடியேல்லை... அங்கவும் முடியேல்லை! கடவுளே.. கடவுளே... வயிறெல்லாம் எரியுதே! நான் என்ன செய்வேன்?

இராசப்பா, — அல்லறாய் இருக்கும்... நல்ல டாக்குத்தராய் போய்ப்பாரேன்...

கணேசம்மா, — அவன் எப்பிடி வெளிநாட்டுக்குப் போவான்?.. அவன் எப்பிடி வெளிநாட்டுக்குப் போவான்?

இராசப்பா, — வேறா என்னத்திலை... பிள்ளைலையதான்!

கணேசம்மா, — நீங்கள் கொஞ்சம்வாயைமுருங்கோ! அவன் வெளிநாட்டுக்குப் போனான் எண்டால் அந்த மூண்டு குமருகனும் கரைசேர்ந்திருங்கள்... எங்கையாவது அரசாங்க உத்தியோக மாப்பிளையாப் விடிச்சிருங்கள்... கரைசேரப் போகுதுகனே! கரைசேரப் போகுதுகனே!

இராசம்மா, — போய்ச் சேரட்டுக்குமேன்...

கணேசம்மா, — உங்களுக்கென்ன விசேரே? நாளைக்குக் கொட்டில் வீடு மாறி கல்வீடாகாதோ? நாளையிண்டைக்கு கல்வீடுமாறி மாடிவீடாகாதோ? வங்களா ஆகாதோ? கொஞ்சமும் அறிவில்லாமல் பேசறியனே!

இராசப்பா, — அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது? காசைக் கடன்குடுக்காமல் விட வேண்டியதுதானே?

கணேசம்மா, — (சங்கிலி காப்பைக் கழற்றிக் கொடுத்து) இந்தாங்கோ... இப்ப ஏறிப் போங்கோ... உடனை ஏறிப்போயிருங்கோ...

இராசப்பா, — எங்கை என்னை ஏறச் சொல்லுறாய்?

கணேசம்மா, — கொழும்புக்குத்தான். ஏறிப் போங்கோ!

இராசப்பா, — என்ன... முருகப்பன்ரை மோனை பயணம் அனுப்பிப் போட்டு வாறதே?

கணேசம்மா, — உந்த நக்கல் நளினம்தானே வேண்டாம் என்கிறது. ஏஜன்சிக்காரனைச் சந்திச்சு அவங்கள் சரியில்லாத ஆட்கள்.. ஊர் முழுக்கக் கடன் எண்டு சொல்லிப் பயணத்தை நிற்பாட்டுங்கோ போங்கோ!

இராசப்பா, — (தனக்குமட்டும்கேட்கும் குரலில்) ஆண்டவனே! இதை இப்படியே ஏஜன்சிக்காரனிடடைக்குடுத்து நான் ஏறிப் போறது நல்லது!

கணேசம்மா, — என்ன சொன்னனீங்கள்?

இராசப்பா, — இல்லை. இது நடக்கக்கூடிய காரியமோ என்று சொன்னன்.
 கணேசம்மா, — இந்தக் கணேசம்மா ஒரு முடிவெடுத்தால், நடந்தேதான்
 தீரவேணும். போனகிழமை பாக்கேல்லையே... சின்னண்ணையை வாயிலை
 வந்தபடி நாலுகேள்வி கேட்டன். சின்னண்ணை உடனை தன்ரை
 மகனின்ரைகாதலைப்பிரிச்ச வேறொருத்தனுக்கு செய்து வைக்கேல்லையே?
 பழைய காதலன் றோட்டு றோட்டாய்த்திரியேல்லையே? அதுவரைக்கும் நான்
 நிம்மதியாய் இருந்ததைக் கண்டியனே?

இராசப்பா, — தெய்வம் தொழான் கொழுநற் றொழுதெழுவான் பெய்யெனப்
 பெய்யும் மழை.

கணேசம்மா, — பார்த்தியனே பார்த்தியனே இப்பிடிப்பட்ட பெண்சாதி
 கிடைச்சதுக்கு நீங்கள் தவமல்லே இருந்திருக்க வேணும்.

இராசப்பா, — (பொருமலாக) அதுக்குத்தான் எங்கடை சாதகம் குறிப்புப்
 பார்த்து எங்களைச் சேர்த்துவைச்ச ஐயரைக் கனகாலமயத்தேடுறன்...
 கிடைக்கிறாரில்லை!

கணேசம்மா, — எதுக்குங்க ஐயரை?

இராசப்பா, — ம்?... எங்கடை மகளுக்கும் இதேமாதிரி ஒரு பொருத்தம்
 பாக்கத்தான்.

கணேசம்மா, — இந்தச்சட்டிக்குப் புளியல்லே போட்டு உரஞ்சச் சொன்னான்.
 சரி...சரி...கொழும்புக்குப் போட்டுவந்து உரஞ்சங்கோ!

(தொடரும்)

மறுபக்கம்.

ஒருவர் முகம்குப்புறப் படுத்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்
 சிறிது நேரத்தின்பின் மறுபக்கம் புரண்டு படுத்திருந்து
 பாடினார். இதை அவதானித்த ஒருவர் ஏன் முதல்
 ஒருபக்கம் படுத்திருந்து பாடினார், பின் மறுபக்கம்
 படுத்திருந்து பாடுகிறார்? என்று கேட்டார். அதற்கு
 அவர் சொன்னார், —

'கசட்' மாற்றிப் போட்டிருக்கு!

— சுழிபுரம் செந்தமிழ்

(சிரித்திரன்)

அகதிவாழ்வின் அனுபவச்சிரிப்பு.

84ம் ஆண்டு உலகநாடுகளிலிருந்து பெருந்தொகையான அகதிகள் போலினிலில் வந்து இறங்கித் தஞ்சம் கோரிக்கொண்டிருந்த வேளை. மனமநிறைய வேதனைகளைச் சுமந்துகொண்டு ஸ்ரீலங்கா அகதிகளில் ஒருவனாய் போலினில் வந்திறங்கினேன். புதியதொரு அகதிமுகாமில் அறுநூறுக்கு மேற்பட்டோர் குவிக்கப்பட்டிருந்த கட்டிடத்தில் இன்னும் நான்கு பேருடன் ஒரு சிறிய அறையில் தஞ்சம். வேதனை நிறைந்த அந்தச் சூழலிலும் சில வேடிக்கைகள்...

தலையாட்டாதே!

ஒருநாள் இன்னொரு அகதி நண்பனுக்காக ஒரு புதிய சமூகசேவை அலுவலகம் ஒன்றைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. போலின் நமக்குப் புதிது. மொழியறிவும் கிடையாது. "சரி... தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் சமாளித்துக்கொள்ளலாம்!" என்று புறப்பட்டோம். கொஞ்சத்தூரம் பஸ்ஸில் பயணித்து ஓரிடத்தில் இறங்கிக்கொண்டோம்! போகவேண்டிய அலுவலகத்தின் முகவரியை இரண்டொருவரிடம் காட்டிவிசாரித்தோம். அவர்களுக்குவிளங்கவில்லை.(முகவரியல்ல ஆங்கிலம்) வேறு யாரிடமாவது விசாரித்துப்பாருங்கள் என்பதாய் அவர்கள் டொச்சில் சொன்னதாக விளங்கித் தங்கைட கொண்டோம். (ஜெர்மன்காரருக்குத் தெரியாது. பாஷையைத்தவிர வேறு பாஷையே

பாவங்கள்/நாங்கள் ஒரு குட்டிநாட்டிலிருந்து வந்தாலும் எங்களுக்கு தமிழ் தெரியும், இங்கிலிஷ் ஸ்பீக்கிங். சிங்களம் கத்தாக்கரணவா, அத்தோடை மலையாளம் பறையும் என்பதில் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் பெருமையாகக்கூட இருந்தது) இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் நடந்து வேறு ஒருவரை அணுகினோம். ஆள் நல்ல வாட்ட சாட்டமாக, பிகப் படித்தவராக, நல்ல பதவியிலிருப்பவர் போலத் தோற்றமளித்தார். அவரிடம் "மெதுவாக விசாரித்தோம். ஆர் பூ கம்பின் ஃபிரம்...?" என்றார்.

"ஸ்ரீலங்கா!" என்றேன்.(அப்பாடா--இவராவது இங்கிலிஷ் கதைக்கிறாரே!)

அவர் அந்த இடத்தில் நின்று சற்றுத்தொலைவில் ஒரு பெரிய சந்தியைக்காட்டி அந்தச்சந்தியில்போய் இடதுபக்கம் திரும்பி அந்தத் தெருவில் வலதுபக்கமாக நேரேநடந்துபோங்கள் ஒரு பெரிய கட்டிடம்வரும். அங்கேதான் இந்த அலுவலகம் இருக்கிறது!" என்று கொஞ்சம் ஆங்கிலத்திலும் கொஞ்சம் டொச்சிலும் சொன்னார் அவர். விளங்கிக் கொண்டு சரி என்று தலையாட்டினோம்.

அவர் எங்களை ஒருகணம் உற்றுப்பார்த்தார். என்ன நினைத்துக்கொண்டாரோ... "நானும் அந்தப்பக்கம்தான் போகிறேன். வாருங்கள்!" என்று முன்னால் நடந்தார். அவர் குறிப்பிட்ட சந்திக்குக் கிட்ட வந்துவிட்டோம். எதிரே சில அடிதூரத்தில் கட்டிடமும் தெரிந்தது. "தெரிந்ததா?" என்றார்.

“ஆம்!” என்று சொல்லித்தலையசைத்தோம்.
எங்கள்முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு “வாருங்கள்!” என்றார்.
நடந்தார்.

நண்பன் மெதுவாக என்னிடம் குசுகுசுத்தான்.
“எனக்குச் சந்தேகமாகக் கிடக்கு. எங்களுக்கு இடம்
தெரியுது. எண்டாப்பிற்கும்இந்தான் ஏன் எங்கனோடையே
வருகுது?”

“அதுதான் எனக்கும் விளங்கல்லை!” என்றேன்.
“தெரியாத மொழி. தெரியாத மனிசர், தெரியாத இடம்,
ஏதேனும் எக்கச்சக்கமாய் மாட்டிக்கொண்டமோ?”
“இந்தாணைப்பார்த்தால்பிழையான ஆளாய்த்தெரியேல்லை!
போவம்!” என்றேன்.

தொடர்ந்தோம்.
அலுவலகக் கட்டிட வாசல்வரை வந்தவர்
“இதுதான் நீங்கள் தேடி வந்த இடம்!” என்றார்.
“சரி!” என்று மறுபடி தலையாட்டினோம்.

அவர் மறுபடியும் எங்களை உற்றுப் பார்த்தார்.
எனது கையிலிருந்த முகவரியை வாங்கி நேனிவாக

அழுத்தமாக உச்சரித்து
“நீங்கள் தேடிவந்த இடம்!” இதுதான் என்றார்.

“புரிகிறது!” என்று மறுபடி தலையாட்டினோம்.
அவரது சிவந்த முகம் இன்னும்கொஞ்சம் சிவந்தது.

“புறந்தா புரியவில்லையா?” என்றார் கொஞ்சம்
கடுமையாக.

என்னது இந்தாளுக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமென்று
நாங்கள் நினைத்ததும் பிழையாய் போக்கோ! என்று
எங்களுக்குச் சந்தேகம் வர ஆரம்பித்தது.

மறுபடியும் அவர் கேட்டார்.
“உண்பையாகப் புறிந்துகொண்டீர்களா?”

மறுபடியும் ஆமென்று தலையசைத்தோம்.
அவர் திடீரென்று ஏதோ நினைத்துச் சிரித்தார்.

பிறகு மெதுவாக எனது தோளைத் தட்டிவிட்டு அவர்
சொன்னார்.

“ஆம்” என்றுதலையசைப்பதானால் முன்னாலும்
பின்னாலும் அசைக்கவேண்டும். ஏன் நீங்கள்

பக்கவாட்டில் இல்லையென்பதுபோல்
தலையசைக்கிறீர்கள்?”

அப்போதுதான் அவர் எங்கள் தலையசைப்பினால்தான்
இவ்வளவு தூரம் எங்களுடன் சிரமப்பட்டிருக்கிறார்

என்பது புரிந்தது.
“மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் பழக்க தோஷம்!” என்று

ஒரு அசட்டுச்சிரிப்புடன் சொல்லி அவரிடமிருந்து
விடைபெற்றோம்.

“இனிமேல் ஒமெண்டு சொன்னால் முன்னாலையும்
பின்னாலையும்தான் தலையாட்ட வேணும்!” என்றான்

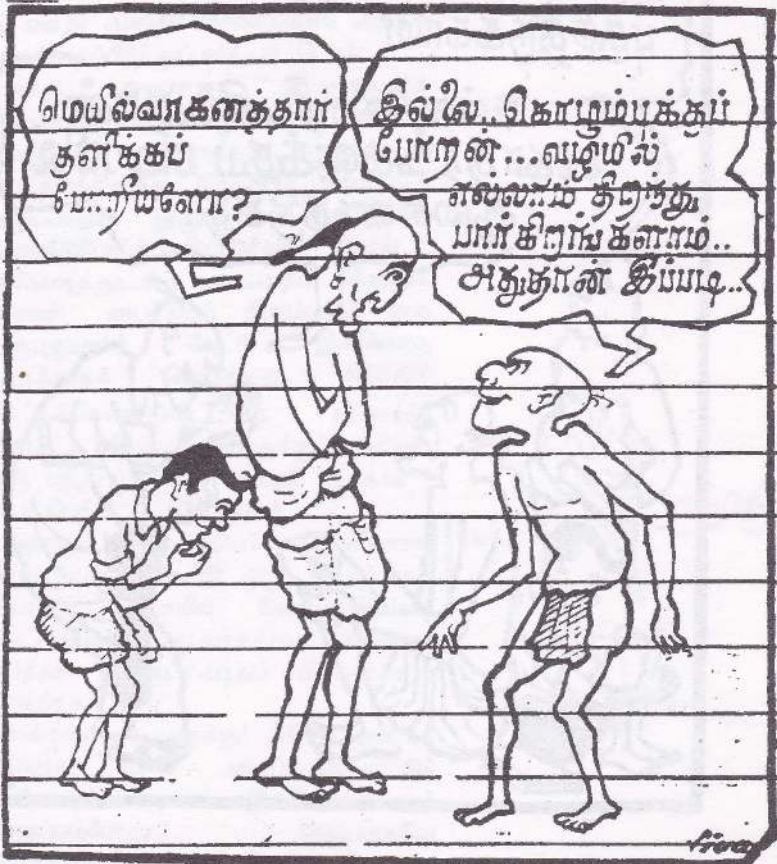
நண்பன்.
“ஒரு பக்கமும் நான் ஆட்டமாட்டன்!” என்றேன் நான்.

இன்னும் சில அடுத்த இதழில்....

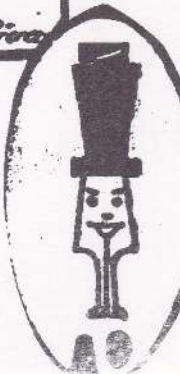
ஆயி பள்ளிக்கூடத்தில்
புத்திரக்காம்!

நல்ல செய்தி.. கிம்பதான்
சகோதரர்களுக்குப் படிப்பில்
ஆசை வந்திருக்கிறது...

நடவளி:
"சிறிச்சிறி"

குங்:பூ ஓர்ந்களிம் மிஞ்சலுக் ஸீன்?

புரஸ்லீ அமெரிக்காவில் குங்:பூ பள்ளிகளை நடத்தியபோது அவரிடம் ஹாலிவுட் நடிகர்கள் பயிற்சிபெற ஆர்வம்கொள்ள காரணமாய் அமைந்தவற்றில் ஒன்று அவரது நகைச்சுவை உணர்வு. அது நடிகரான பின்பும் தொடர்ந்தது.

சக் நாரிஸ் 'தி வே ஆ:ப் தி டிராகன்' படத்தில் நடிக்்தபோது படப்பிடிப்பு இல்லாத நாட்களில் நட்புமுறையில் புரஸ்லீயை சந்தித்து உரையாடி மகிழ்வதுண்டு. அப்படி ஒருநாள் சந்திக்்தபோது புரஸ்லீ அவரை தனது பயிற்சிக்கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.அங்கு அவர் பிரத்யேகமாகமோதி பயிற்சி பெறும் மனிதமர்ப்பொம்மைபுடன் சக் நாரிஸை சண்டையிடச் சொன்னார். சக் நாரிஸ் இறுக்கமான முழுக்கால் சட்டை அணிந்திருந்ததால் புரஸ்லீயின் வேண்டுகோளைத் தவிர்ந்தார். ஆனாலும் புரஸ்லீ விடவில்லை. அதற்குமேல் தயக்கம் காட்டினால் இவன்ஒரு பொம்மையிடம்கூட தனதுதிறமையைக் காட்ட வாய்க்கு இல்லாதவன் என்று புரஸ்லீ கருதக்கூடும் என்று நினைத்த சக் நாரிஸ், வேறு வழியின்றி பொம்மையிடம் அடிதடி வித்தைகளைக் காட்டினார்.

சற்றுநேரத்தில் சக் நாரிஸின் முழுக்கால் சட்டை முன்பகுதி 'ட்' என்ற சத்தத்துடன் கிழிய, புரஸ்லீ அடக்கமுடியாமல் சிரித்தார். சோதனையாக அந்த நேரம் பார்த்து லின்டா லீ பயிற்சிக்கூடத்தினுள் நுழைய, சக் நாரிஸுக்கு இன்னும் தர்மசங்கடம். கிழிந்த முழுக்கால்சட்டையின் முன்பகுதியை தன் கைகளால் மறைத்தபடி நெளிந்து, குழைந்து திணறிப் போனார். அதைப் பார்த்து புரஸ்லீ ஹிஸ்டீரியா வந்தவனைப் போல் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

பிக் பாஸ், ஃபிஸ்ட் ஆ:ப் ஃபியூரி, ஆகிய படங்களின் கதாநாயகி நோரா மியாவோ. ஒரு நாள் படப்பிடிப்பின்போது அவரிடம் 'ஃரியஸானகுரலில் குங்:பூ வீரர்களிடம் மிஞ்சிமிஞ்சிப் போனால் என்ன இருக்கும்?' என்று கேட்டார் புரஸ்லீ. நோராவும் அவரைச்சுற்றியிருந்தவர்களும் புரஸ்லீ கேட்டது முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றியதாக இருக்குமோ என்று தீவிரமாக சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

நீண்டநேரமாகியும் அவர்களுக்கு எதுவும் புலப்படவில்லை. அதனால் கேள்வி கேட்டவரிடமே பதிலைக் கூறும்படி சொன்னபோது புரஸ்லீ அமைதியாக "கிழிந்துபோன அரைக்கால் சட்டைகள்!" என்றார்.

அரசியல் பாடம்!

முல்லா, நசிருதீனின் தந்தை அரசசபையில் உயர்ந்த பதவியில் இருந்தார். தனக்கும் அரசியல் கற்றுத்தருமாறு முல்லா தந்தையிடம் கேட்டார்.

முல்லாவின் விருப்பத்துக்கு இணங்கிய தந்தை முல்லாவைத் தோட்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். தோட்டத்தில் ஏணியொன்றை எடுத்துப்பிடித்தார்.

"இதில் ஏறு!" என்றார் முல்லாவிடம்.

"ஏணியில் ஏறுவதற்கும் அரசியலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேட்டார் முல்லா.

"உனக்கது தேவையில்லாத கேள்வி. ஏறச் சொன்னால் ஏறு!" என்றார் தந்தை.

ஏணியின்பாதிவரை முல்லா ஏறியதும் தந்தை ஏணியைக் கைவிட்டார். முல்லா பொத்தென்று ஏணியுடன் கீழே விழுந்தார்.

கால்கையிலெல்லாம் அடிபட்டு வலியுடன் எழும்பித் தந்தையின் அருகில் வந்தார்.

"நீங்களும் ஒரு தகப்பனா? இப்படி விழுவிட்டு விட்டீர்களே!" என்றார் ஆத்திரமாக.

தந்தையார் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார், --

"முல்லா! அரசியலில், பெற்ற தகப்பனைக்கூட நம்பக் கூடாது! இதுதான் முதற்பாடம்!"

என்ன பயன்?

முல்லா ஒரு சிறுவனைத் தண்ணீர் எடுத்துவரக் கிணற்றுக்கு அனுப்பினார். அப்போது -

"கவனம் பாணையை உடைத்துவிடாதே! என்று எச்சரித்துவிட்டு பையனின் தலையில் ஓங்கிக் குட்டினார். பக்கத்தில் நின்றவர் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

"முல்லா! தவறேசெய்யாத அந்தச்சிறுவனை ஏன் தண்டிக்கிறீர்?"

"முட்டாளே! பாணையை அவன் உடைத்த பிறகு அவனைத் தண்டித்து என்னபயன்? என்றார் முல்லா மெதுவாக.

தலையை மறக்காதே!

ஏதும் பொதுச்சேவைகளுக்காக பணக்காரரிடமிந்திசேகரிப்பது முல்லாவின் வழக்கம். ஒருநாள் முல்லா ஒரு பணக்காரரின் வீட்டிற்குப் பண உதவி கேட்டுச்சென்றார். வெளியே காவலுக்கு நிற்கும் காவற்காரனிடம்,

"உன்னுடைய எசமானிடம் முல்லா வந்திருப்பதாகச்சொல்!" என்றார் முல்லா. காவற்காரன் உள்ளேபோய்விட்டு திரும்பி வந்து, "எசமான் வீட்டில் இல்லை!" என்று பதில் சொன்னான். "நல்லது! உனது எசமான் திரும்பிவந்ததும் நீ அவரிடம் சொல்லு. இனிமேல் வெளியே போகும்போது அவருடைய தலையையும் மறக்காமல் எடுத்துப்போகும்படி சொல்லு! நான் வரும்போது அவருடைய தலையை மேற்கு யன்னலில் விட்டுப் போயிருந்ததை நான் கண்டுகொண்டேன்!" என்று சொல்லிவிட்டு முல்லா திரும்பிச்சென்றார்.

(முல்லா கதைகளிலிருந்து)

குமுதம் வார இதழ் 1973ல்

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் அவர்களையும்
நடிகர் எம்.ஆர்.ராதா அவர்களையும்
சந்திக்கவைத்தபோது....

ராதா, — வணக்கம். வணக்கம். இவங்க என் மனைவி!

வாரியார், — வாங்க. வாங்க. ஆரோக்யமா இருக்கீங்களா?

ராதா, — இருக்கிறேன். இருக்கிறேன்.

வாரியார், — அதுதான் முக்கியம். ஆகாரம் ஆகிவிட்டதா?

ராதா, — நான் ராத்திரியிலே சாப்பிட்டுறதில்லை. நான் ஜெயிலிலே இருக்கும்போதே சாப்பிடுவதில்லை. ஜெயில் நல்ல இடம். சிந்திப்பவர்களுக்கு ஒரு நல்ல இடம். நல்லவங்க ரோஷம் உள்ளவங்கதான் அங்கே இருக்காங்க.

வாரியார், — அந்தக்காலத்திலே தேவர்களெல்லாம் சிறையிலே இருந்தார். பிரம்மா சிறையில் இருந்தார்.

ராதா, — பிரம்மா சிறையில் இருந்திருக்கிறாரா?

வாரியார், — உடம்பே ஒரு சிறைதானே?

ராதா, — ஆமாம். ஆமாம். அது சிறை.

வாரியார், — ஆசை, பற்று, அன்பு, அருள் என்று சொல்லுவாங்க. ஆசை உடையவன் அரக்கன். பற்று உடையவன் மிருகம். அன்பு உடையவன் மனிதன். அருள் உடையவன் தெய்வம். ஆசை—அடுத்தவனைக் கெடுத்து தான் வாழவேண்டுமென்று நினைப்பது ஆசை.

ராதா, — அப்படியா? கடவுளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை இருந்தால்?

வாரியார், — அது பக்தி!

ராதா, — பக்தி? ஆசை இல்லாமல் பக்தி இருந்தால்?

வாரியார், — திருமூலர் சொல்கிறார், 'ஈசனோடாயினும் ஆசை அறியின்கள்.' அந்தச்சொல்லுக்கு அங்கே... அறிகிவெந்துவிட்டால் சாதம் என்று பெயராகிவிடுமே! ஆசை அங்கே (கடவுளிடம்) போகிறபோது பக்தி ஆகிறது.

ராதா, — நமக்கு ஏது மதம்? நாங்கள் எங்கள் சந்தேகத்தைத்தான் கேட்கிறோம். சீர்திருத்தமா பண்ணுகிறோம்? எங்களுடைய சந்தேகத்திற்கு விளக்கம் கேட்கிறோம். அவ்வளவுதான்.

வாரியார், — மதம் என்ற வார்த்தைக்கு கொள்கை என்றும் பொருள்மதம் என்ற சொல்லுக்கு அகங்காரம் என்றும் பொருள். மதம் பிடித்தவன் என்று சொல்லவில்லையா? எல்லாம் அந்த த்வை உபயோகப்படுத்துவதில் தான் இருக்கிறது. 'மதமானபயம் பிடியாதிருக்கவேண்டும். பெருநெறி பிடித்தொழுக்க வேண்டும்'. சிகரெட் 'உல்லாசம் விட்டுவிட்டீர்களா?

ராதா, — புலாயையும் விட்டுவிட்டீன்.

வாரியார், — (கைதட்டுகிறார்) பிறகு ஒரு நண்பர் சொன்னார் மாயிசம் சாப்பிடுகிற குடல்தான் மனிதனுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே மனிதன் மாயிசம் சாப்பிடுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது என்று தருமபுரம் சாமிநாதனிடம் யாரோ சொன்னதாக என்னிடம் அவர் சொன்னார். நான் உடனே பதில் கூறினேன். குடல் உள்ளே இருக்கிறது, கண்ணுக்குத் தெரியாமல். அதை ஏன் பார்க்கணும்? வாயிலே இருக்கிற பல்லைப் பார்த்தாலே போதும். ஆடு, மாடு தழைகளைத் தின்கின்றன. ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் பல் தட்டையாக இருக்கிறது. மனுஷன் பல்லும் தட்டையாகத்தானே இருக்கு? ஆகவே மரக்கறிதான் அவன் உணவா இருக்கணும். சிலபேர் முருங்கைக்காய்க்கு உயிரில்லையா? கத்தரிக்காய்க்கு உயிரில்லையா என்று கேட்டார்கள். ஆட்டை வெட்டி நான்குகால்களையும் நான்கு இடத்தில் வைத்து வளர்த்தால் நான்கு ஆடாகப் போவதில்லை. ஆனால் முருங்கைமரத்தின் நான்கு கிளைகளை வெட்டி வெவ்வேறு இடத்தில் வைத்தால் நான்கு மரமாகிறது. ஆகவே இதுவும் அதுவும் ஒரு சாதியல்ல. மனிதன் சாக பட்சினி.

உண்ணாமை வேண்டும் புலா அல் பிறிதொன்றின் புண்ணது உணர்வார்ப் பெறின். என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். வள்ளுவரை விட வா நாமெல்லாம் பெரியவர்களாக இருக்கிறோம்?

ராதா, — கடவுளை நான் பார்க்கவில்லை ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். கடவுளைப் பார்த்தால் நான் விடுவனா? (எல்லோரும் சிரிப்பு) ஐயாவிடம் வந்து சொல்லிவிடுவேனோ நான் பார்க்காததை ஐயா பார்த்தானா எப்படி ஒப்புக்க முடியும்? ஐயாவும் பார்த்திருக்கிறேன் என்றா சொல்கிறார்கள்? ஆண்டவனைப் பார்ப்பதற்கு டிரைஸண்ணுங்கள் என்று சொல்கிறார். இவரும் பார்த்ததாகச் சொல்லவில்லை.

வாரியார், — கரெக்ட்.

ராதா, — கடவுளைப் பார்க்க முடியாது! (அழுத்தமாக) பார்க்கக்கூடாது. கரண்டை யாராவது பார்த்திருக்கிறார்களா? பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் தொட்டுப் பாருங்கள். செத்துப் போய் விடுவீங்க. அதேதான் இதற்கும். கடவுளிடம் நெருங்கிப் போனால் செத்து விடுவார்கள். கடவுளைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசைவந்து விட்டால் செத்து விடுவார்கள். கடவுள் தூரத்தில் இருக்கவேண்டும். நெருங்கிப் போகக்கூடாது. நடந்தனார், இராமலிங்க அடிகள் இவர்களெல்லாம் இப்படித்தான்.

வாரியார், — எங்கு வேண்டுமானாலும் இறைவனைக் காண்கிறோம். நமக்குத் தேவையானவை பெல்லாம் இறைவனால் அளிக்கப்படுகிறது.

ராதா, — உண்மையாகக் கடவுளைக் கண்டவன் இல்லை.

வாரியார், — ஆனால் கடவுளைக் காண்பவன் அவரை எல்லா இடங்களிலும் பார்க்கிறான். எல்லா உயிர்களிலும் பார்க்கிறான். இராமலிங்க அடிகளாரும் அவைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். எந்தமதமும் அந்த மனத்திற்குரியதுதான்

செல்கிறது. ஒரு உண்மை நிகழ்ச்சியைக் கேளுங்கள். சைவாச்சாரியார் பூஜைபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அருகில் பால் வைக்கப்பட்டிருந்தது. நைவேத்தியப்பண்ணை. அவர் பூஜைபண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு நாய் அந்தப்பாலை பாதி குடித்துவிடுகிறது. பூஜையைமுடித்து, நைவேத்தியம் பண்ணி எல்லோருக்கும்பாலைக் கொடுக்கச்சென்றார். மற்றவர்கள் பாலை வாங்க மறுத்தனர். நாய் பாலைக்குடித்தது. நாய் பாலைக்குடித்தது என்று எந்தநாய் சொல்லிற்று என்று அவர் திருப்பிக் கேட்டார். ஆக, அவர்தான் உண்மையாகக் கடவுளை வணங்குகிறார். கோவிலிலேமட்டும் கடவுள் இருக்கிறார். வெளியிலே இல்லைபென்று சொல்கிறவர்கள் கடவுளை எப்படிப்பார்க்கமுடியும்? அவர் அங்கு நாய் உருவில் கடவுளைக்கண்டார். எங்குக் கடவுளைவணங்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அங்கெல்லாம் கடவுளைக்காணவேண்டும். யார் பகை, யாடறவு என்பதெல்லாம் பிரித்துப்பார்க்கும்போதுதான் தெரியும். தாயுமானவர் சொல்லுகின்றார். பார்க்கிற மலரினாடும் நீயே இருத்தி. பார்க்கிற ஒவ்வொரு புஷ்பத்திலும் கடவுள் இருக்கிறாரே. நான் எப்படி அந்தப்புஷ்பத்தை எடுப்பேன் என்று கேட்கிறார்.

(குமுதம் 14.01.1973)

ஞானம்.

சுதந்திரம் மீட்க
நிதி உதவி கேட்டு
வந்தார் எண்ணிடம்.
சுதந்திரம் இங்குண்டு
கம்மா இருக்க எனக்கு
சோஷலும் தருகதென்றேன்.
எதற்கு நான் தரவேண்டும்?
எங்கோ இருப்பவர்கள்
எப்படிப்போனால் எனக்கென்ன?

மறுநாள் கழித்து
நானே அவர்களை வெலிபோனில்
வீட்டுக்கு வரவழைத்து
முப்பதுக்குப் பதிலாய்
முன்னூறு கொடுத்தேன்.

ஒரே நாளில் எப்படி வந்தது
இந்த ஞானம்?
இரகசியம் ஒன்றுமில்லை
முதல்நாள்
சோஷலுக்குப் போகும்வழியில்
றாமுக்குள் புகுந்த
'மொட்டையண்கள்'
என்னைச் 'சாத்தி'விட்டார்கள்.

— செ.யோகநாதன்.

இரண்டு கேள்வி கேட்கிறேன்!

அன்றைய நகைச்சுவையில் உபதேசமும் சமூக மாற்றத்திற்கான நல்ல கருத்துக்களும் இருந்தன. இப்போதைய நகைச்சுவையில் சிரிக்கவைக்க வேண்டும் என்கிற ஒரே நோக்கம் நிலவுகிறதே...

காலம் மாறிப்போச்சு. பழக்க வழக்கங்கள் மாறிப் போய்விட்டன. மனோபாவம் மாறிப்போனது. அந்தக்காலத்தில் பெண்கள் புடவை ஜாக்கெட் மட்டும் அணிந்தார்கள். இப்போது சுடிதார், பைஜாமா, கவுன் அணிந்து வெளியில் நடமாடுகிறார்கள். அந்தக்காலத்தில் கவுன் அணிந்து வெளியில் வரமுடியுமா? சொல்லுங்கள். சமூகமே மாறும்போது சினிமா மாறக்கூடாதா?

பள்ளாக்க அண்ட் வொய்ட் படங்கள் வண்ணப்படமானதுபிறகு அகலத்திரையானது. அந்தக்காலத்தில் உபதேசம்பண்ணினால் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இப்போது உபதேசம்பண்ணினால் உன் வேலையைப் பாத்துகிட்டுப் போ என்று உட்கார வைத்துவிடுகிறார்கள். சரி பையனாச்சே அட்வைஸ்பண்ணுவோம் என்று ஆரம்பித்தால் "ஐயோ அறுக்கிறாயே" என்கிறார்கள். அதனால் தயவுசெய்து நகைச்சுவைக் காட்சியில் உபதேசத்தை எதிர்பார்க்காதீர்கள்.

எந்தக்காலகட்டத்திலும் இல்லாதவகையில் இப்போது இரட்டை அர்த்த வசனம் வருகிறதே...

இரட்டை அர்த்த வசனம் என்பது சினிமா கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே இருக்கிறது. எல்லா கால கட்டத்திலும் செக்ஸ் இருக்கிறது. செக்ஸ் இருக்கிறவரைக்கும் இரட்டை அர்த்த வசனம் வரும். அதற்காக அதனை ஆதரிக்கிறேன் என்று அர்த்தம் இல்லை. உண்மையைச் சொல்கிறேன். திருநீலகண்டர் படத்தைப்பாருங்கள் அதில் பச்சையாக அது போன்ற வசனம் இருக்கும்.

இரட்டை அர்த்தவசனம் ஆதிமனிதன்காலத்திலும் இருந்திருக்கவேண்டும். இரட்டை அர்த்தவசனம் கொச்சையாகப் பயன்படுத்தப்படுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

(நடிகை மனோரமாவின் பேட்டியிலிருந்து)

சிரிச்சாப் போச்சு!

சென்னையில் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவன் போனான்.
சென்னையில் சிரித்துக்கொண்டுபோவதா என்று
மற்றொருவனுக்கு அதிர்ச்சி.
எப்படி இவன் சென்னையில் சந்தோஷமாக
இருக்கிறான்? இருக்கமுடியாதே என்ற சந்தேகக்
கண்ணோடு அவனை அணுகி—
“தாங்கள் சென்னைக்குப் புதிதா?” என்று
அவன் கேட்க,
“இல்லை மூன்று மாதமாகிவிட்டது!” என்று
இவன் பதில்சொல்ல
“எப்படி மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறீர்கள்? ஏதோ நல்ல
வேலைகிடைத்துவிட்டதுபோலிருக்கிறது!”
“இல்லையாங்கில் வேலைசெய்கிறேன்.இங்கு
மாற்றலாகி வந்திருக்கிறேன்! 1300 ரூபா சம்பளம்.”
“சம்பளமென்றாலே அதை வாங்கினாலும்
போதாது.அதை வாங்காவிட்டாலும் போதாது.
என்ன நான் சொல்வது சரியா?”
“இல்லை.எனக்கு மிஞ்சுகிறது!”
“அப்படி என்றால் உங்களுக்கு இன்னும்
கல்யாணம் ஆகவில்லைப் போலிருக்கிறது!”
என்று கூறி இவன் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ள,
“இல்லை. ஆகிவிட்டது” என்று அவன் இவனை
அதிர்ச்சியடைய வைத்தான்.
“சரி சரி.கணவன்மனைவிதானே? எப்படியோ
சமாளிக்கிறீர்கள்.பின்னை பிறந்தால்
தெரியும் உங்களுக்கு!”
“எங்களுக்கு ஏற்கனவே இரண்டு குழந்தைகள்
“பள்ளியில் படிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லக்கேட்டுக்
கொஞ்சம்கூடப் பொறுக்க முடியாமல் புழுங்கிப்போய்.

"அது சரி உடம்புக்கு ஏதாவது வந்து ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தால் தெரியும்" என்று தனக்குத்தானே முணுமுணுத்ததை மற்றவர் கேட்டு,

"என் மனைவிக்கு சுகாதாரமுறைப்படி குழந்தைகளை வளர்க்கத் தெரியும். ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கிறார்கள்!" என்று அவன் சொல்வதைக் கேட்டவுடன், சபிக்கும் பாவத்தில் நெற்றிப்புருவங்களைச் சுருக்கி,

"ஒரு நாளைக்கு உங்க மேலே ஒரு லாரி ஏறினாத்தான் தெரியும்!" என்று சொல்லிவிட்டான்.

"லாரி றோட்டிண்டீது செல்லும்போது நாங்கள் பிளாட்பாரத்திண்டீது நடப்போம். லாரி பிளாட்பாரத்தில் வரும்போது றோட்டில் நடந்து எங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எங்களுக்குத் தெரியும். எங்கள் வருவாய் எங்களுக்கு அதிகம். மிச்சப்பணத்தில் ஏழைகளுக்குச் சோறுகூடப் போடுகிறோம்!" என்கிறான்.

"பாகிஸ்தான் ரெடியாக இருக்கிறது. நாளைக்கே இந்தியாவுக்கும் அதற்கும் போர்மூண்டால் உம்மால் சிரிக்க முடியுமா?" என்று இவன் கேட்டதுதான் தாமதம். அவன் இவன் சட்டையைப் பிடித்தான்.

ஒருவன் சந்தோஷப்படுவது மற்றவனுக்குப் பிடிக்காதநிலை வந்துவிட்டது. நம்நாட்டில் இந்தநிலை எல்லா விஷயங்களிலும் இருந்துகொண்டுதானிருக்கிறது.

எல்லாத்தொழிலிலும் இருக்கிறது. பத்திரிகை உலகமும் விதிவிலக்கல்ல.

(1983ல் நடிகர் நாகேஷ் எழுதியது)

நமது பழக்கங்கள்.

என் மாமா ஒருவர் தூரத்துக்குப் புறப்படுகின்றார்
என்றால் தனியாகத் தெரியும்.தோளிலே சால்வையின்
ஏகவடம்.காலிலே செருப்பு, கையிலே குடை முதலிய
அலங்கார கிருத்தியங்கள் இதனைப் பறைசாற்றும்.அவர்
புறப்பட்டுத்தெருவில் வந்ததும் அடுத்தவீட்டு
அப்பாமணி, "எங்கே போறீர்?" என்று கேட்டுவிட்டார்.

என்றும் கொள்ளும் முகத்திலே வெடிக்க மாமா
வீட்டுக்குத் திரும்பினார்பட்டினத்தில் ஏதோ
மருந்தொன்று வாங்குவிக்கும் அவசரத்தில் அப்பாமணி,

என் மாமா சகுனம் பார்ப்பவர் என்ற விஷயத்தை
மறந்துபோனார். ஆனால் எப்பொழுதும் அவர் பஸ்ஸில்
ஏறக் கால்வைத்ததும் பஸ் கொண்டக்டர் கேட்கும்
முதலாவது கேள்வி "எங்கே போகின்றீர்?" என்பதுதான்.

அதற்காகக் கோபப்பட்டுக்கொண்டு

மாமா திரும்பியது கிடையாது!

('அக்கினிக் குஞ்சு' விலிருந்து)

வாழ்க தமிழ்!

தாயகத்தில்
தமிழனைத் தமிழன்
கண்டால்—
வணக்கம்
எப்படிச் சுகம்?
போய்விட்டு வருகிறேன்.
எல்லாம் ஜெர்மனியில்
மாறிவிட்டது...
மோர்கள்!
வீ கேறஸ்?
வீற்றசெய்ன்!
போடா...
தமிழ்வளர்ச்சி எப்படி?
வுண்டபா!
எத்தனை சிறப்பு!
மெல்ல மெல்ல
சாகுதய்யா எங்கள்
தமிழினத்தோடு சேர்ந்து
தமிழ்மொழியும்.

— சோழியபுரத்துக்கண்ணன்

காணமுடியுமா?

பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர் பால்சாக் வசித்த அறைக்குள் ஓரிரவு திருடன் நுழைந்து மேஜையைத் துழாவிக்கொண்டு இருந்தான். தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்த பால்சாக் இதைக் கவனித்து விட்டு உரக்கச் சிரித்தார். "ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று மிரட்டினான் திருடன்.

"நான் பகலில் காணமுடியாத பணத்தை இரவில் கண்டுவிடலாமென்று இவ்வளவு சிரமப்படுகிறாயே அதை நினைத்தேன். சிரிப்பு வந்தது!" என்றார் பால்சாக்.

பழமும் கிழமும்

சேக்கிழார் பெருமான் ஒரு புரட்சி செய்கிறார். வடிவுறு மூப்புவந்து என்று கூறுகின்றார். மூப்பு என்றால் முதுமை. அழகு இளமையில் இருக்கும். முதுமையில் இராது. ஆனால் சேக்கிழாரோ மூப்பில் அழகு என்கிறார். அவருடைய தமிழ் தெய்வத்தமிழ். அவரது வாக்கு ஒருநாளும் பொய்க்காது. சந்தேகமிருந்தால் வாழைக்காயையும் வாழைப்பழத்தையும் பாருங்கள். காய் அழகாக இருக்கிறதா? பழம் அழகாக இருக்கிறதா? மாங்காய் அழகா? மாம்பழம் அழகா? ஆகவே பழம் என்றால் அழகாயிருக்கும். கிழம் என்றால் எப்படியிருக்கும்? காந்தியடிகள் சிறு வயதிலிருந்து கிழவராக உள்ளதுவரையில் உள்ள புகைப்படங்களைப் பாருங்கள். அவருக்கு இளமையில் அழகு இல்லை. முதுமையில் பொக்கைவாயராக இருக்கும்போது அழகாயிருக்கிறார். சில கிழங்கள் அழகாயில்லை என்றால் நன்றாகப் பழுக்கவில்லை. வெம்பல் என்று பொருள்.

- மகத்யகர் .

புத்திசாலித்தனமும் சாதூர்யப்பேச்சும்
 நிறைந்தவர்கள் சிறந்த நகைச்சுவை
 மன்னர்களாக இன்றும் இறவாப்புகழ்
 பெற்றிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில்
 தென்னாவி இராமன்போல சீனாதேசத்தில்
 அவந்தி என்னும் நகைச்சுவை மேதை
 பிரபலமானவர்.

ஒருமுறை அந்நாட்டு அரசர் பணம்படைத்த
 பெரும் பிறபுகளக்கும் அரசாங்க உயர்
 அதிகாரிகளும் பெரிய விருந்தளித்தார்.
 அவந்தியையும் இந்த விருந்திற்கு அரசர்
 அழைத்திருந்தார். விருந்து முடியும் நேரத்தில்
 எல்லோருக்கும் அரசர் விலையுயர்ந்த மட்டுப்
 போர்வைகளைப் பரிசளித்தார். ஆனால்
 அவந்திக்குமட்டும் கழுதையின்மீது
 போர்த்தப்படும் போர்வையைப் பரிசாகக் கொடுத்தார்.
 போர்வையைப் பெற்றுக்கொண்ட அவந்தி
 எல்லோரையும் மார்த்து
 "பிறபுகளே! உயர் அதிகாரிகளே! உங்கள்
 எல்லோருக்கும் அரசர் கடையில்தாங்கிய
 மட்டுப்புடவைகளைத்தான் பரிசளித்தார். ஆனால்
 என்மீது கொண்ட அன்பினால் அவர்
 தான் பயன்படுத்திய போர்வையையே
 பரிசளித்துவிட்டார்." என்று சிரித்தபடி சொன்னார்.
 அரசர் உட்பட ஒருவரின் முகத்திலும்
 ஈயாடவில்லை.

ஒருநாள் மூன்று திருடர்கள் அவந்தியின்
 வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர். திருடர்களைக்
 கண்டதும் அவந்தி ஒரு மரப்பெட்டிக்குள்
 ஒளிந்து கொண்டார். திருடர்கள் வீடு முழுவதும்
 தேடினார்கள். விலைமதிப்புள்ள பொருட்கள்
 ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அலுத்துப்போன
 திருடர்கள் திரும்பிச்செல்ல ஆயத்தமானார்கள்.
 அப்போது ஒரு பெரிய மரப்பெட்டியைக்
 கண்டார்கள். அதை அவசரம் அவசரமாகத்
 திறந்தார்கள். உள்ளே அவந்தி ஒளிந்திருப்பதைக்

பல நாடுகளுக்கும் பயணம்செய்துவரும்
பணக்கார வியாபாரி ஒருவரை
அவந்திக்குத்தெரியும். ஒருநாள் அவந்தியிடம்
விடைபெற்றுச் செல்வதற்காக வந்த அந்த
வியாபாரி அவந்தி கையில் மோதிரம்
அணிந்திருப்பதைக் கண்டார்.எப்படியாவது
தந்திரமாக இந்த மோதிரத்தை அபகரித்துச்
செல்லவேண்டும் என்று விரும்பினார்.
"அவந்தி உங்களுடன் பலநாட்கள் பழகி
வருகிறேன் பலதடவை பிரிந்துசென்றிருக்கிறேன்.
ஆனால் இந்தமுறை பிரிந்துசெல்லும்போது
ஏதோ சொல்லமுடியாத வேதனையாக
இருக்கிறது. உங்கள் ஞாபகம் என்னைச்
செல்லவிடாது தடுக்கின்றது.உங்கள் ஞாபகமாக
இந்த மோதிரத்தைத் தந்தீர்கள் என்றால் அதைப்
பார்க்கும்போது உங்களைப் பார்ப்பதுபோன்ற
நினைவு வரும்."என்று சொன்னார்.இதைக்கேட்ட
அவந்தி "நண்பரே! நீர் சொல்வதும் சரிதான்
இந்தப்பிரிவு என்னையும் வாட்டும். மோதிரத்தை
நானே அணிந்திருக்கின்றேன். அதைப் பார்க்கும்
போதெல்லாம் நீங்கள் அதைக்கேட்டும் நான்
கொடுக்கவில்லையே என்பதை நினைவு
கூருவேன்.அது உங்களைப்பார்ப்பதுபோன்ற
உணர்வைத்தரும்!" என்றார்.

கண்டு "இங்கே என்ன செய்து
கொண்டிருக்கின்றாய்?" என்று மிரட்டிக்கேட்டனர்
"மன்னிக்க வேண்டும்! என்னுடையவீட்டிலிருந்த
வில்லைமதிப்புள்ள ஒரு பொருளைக்கூட தங்களால்
எடுத்துச்செல்ல முடியவில்லை.இது எனக்குப்
பெரும் அவமானமாகிப் போய்விட்டது!அதுதான்
இதற்குள் ஒளிந்துகொண்டேன்!" என்று
பணிவுடன் கூறினார் அவந்தி.

ஊரெழுப்பி.

இளவாலை அன்ரன்யூ.

உங்களில் எத்தனைபேருக்கு ஊரெழுப்பியைத் தெரியும்?
தெரியாது என்றால், சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். ஊரெழுப்பி
பறவையல்ல விலங்குமல்ல. அப்படி இல்லை என்றால் அது வெறும்
சுட்பொருளா?

அதுவும் இல்லை என்றால் அது என்ன?
இதுவரை எவரும் அதைப்பார்த்ததில்லை. சிலசமயம் குரல்மட்டும்
கேட்கிறது அதன்செய்கைகளைவைத்து அதனை மூன்றுவகையாகப்
பிரிக்கலாம்.

1...நேர ஊரெழுப்பி.

2...மெளன ஊரெழுப்பி.

3...பேசும் ஊரெழுப்பி.

நேர ஊரெழுப்பி. —

இது குறிப்பிட்ட நாட்களில் நேரம்தவறாமல் தொலைபேசிமூலமாக
ஆட்களை எழுப்பும். ஆட்கள் எழுந்ததும் தொலைபேசியை
வைத்துவிடும். பின் வேறொரு இலக்கத்துடன் தொடர்புகொள்ளும்.
பெரும்பாலும் இரவில்தான் இதற்கு வேலை.(அதிகம்)

மெளன ஊரெழுப்பி. —

இது விரும்பிய எண்ணைச்சுற்றி ஆட்களை எழுப்பும். ஆனால்
கதைக்காது. மறுபக்கத்தில் உள்ளவரது குரலைமட்டும் கேட்கும்.
எத்தனை கேள்விகள் கேட்டினும் மெளனத்தையே பதிலாகத்தரும்.
கேட்பவர்கள் வைத்தாலன்றி அது தானாக தொலைபேசியை
வைப்பதில்லை.

பேசும் ஊரெழுப்பி. —

இது முன்னைய ஊரெழுப்பிகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது.
இது தொலைபேசியை எடுத்துத் தானாகவே கதைபேசத்தொடங்கும்.
தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களை தெரிவிக்கும். பெண்களுடன்
பேசவே இது விரும்பும்.

ஆண்களின் குரல் இதற்கு பிடிப்பதில்லை. வாய்க்குவந்ததை கொட்டித்
தனது பசியை போக்கிக்கொள்ளும்.

தொலைபேசி. —

விஞ்ஞான உலகத்தில் தொலைபேசியின் பங்கு மகத்தானது. ஏனைய செய்தி பரிவர்த்தனைத் தளங்களிலும் பார்க்க குறைந்த செலவில் செய்திகளைப் பரிமாறிக்கொள்ள இது பெரிதும் உதவுகிறது. அவ்விதமான ஒரு கருவியின் பயன் தெரியாமல் ஊரெழுப்பிகள் அதைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது.

ஊரெழுப்பிகளுக்கு சார்பாக யார்வேண்டுமானாலும் கதைக்கலாம். அது நகைச்சுவை என்றுகூடச் சொல்லலாம். அதற்கப்பாலும் பரந்து கிடக்கும் மனிதம் என்றசொல்லுக்கும் டொருள் உண்டு. அதைத்தான் மனிதர்கள் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

(விலங்குகளும் மனிதர்களும் நூலிலிருந்து)

ஸ்டாலினின் இரண்டு கடிதங்கள்.

ஸ்டாலின் மரணப்படுக்கையில் கிடந்தபோது குருஷ்சேவை அழைத்து இரண்டு உறைகளைக் கொடுத்தார்.

"இரண்டிலும் இரண்டு கடிதங்கள் இருக்கின்றன. உனக்கு அரசியலில் நெருக்கடி நேரும்போது முதல் உறையைப் பிரித்துப்பார். உயிருக்கே அபாயம் ஏற்படுகிறமாதிரி பெரிய நெருக்கடி ஏற்படும்போது இரண்டாவது உறையைப் பிரித்துப்பார்." என்றுகூறிவிட்டு இறந்தார்.

குருஷ்சேவ் பதவியேற்ற கொஞ்சநாளில் ரஷ்யாவில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

ஸ்டாலின் தந்த முதல் உறையை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார். "எல்லாப்பழியையும் என் மீது போடு!" என்று அதில் இருந்தது. அதன்படியே செய்து சமாளித்தார் குருஷ்சேவ். சிலகாலம் சென்றதும் ஆட்சித் தலைமை பற்றிப் பெரும் டொட்டியும் அபாயமும் ஏற்பட்டன குருஷ்சேவுக்கு. ஸ்டாலின் கொடுத்த இரண்டாவது உறையைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதில் இப்படி இருந்தது —

"நீயும் இரண்டு கடிதம் தயார்பண்ணி வை!"

பணத்தால் எதையும் வாங்கலாமா?

படுக்கையை வாங்கலாம்
 உறக்கத்தை வாங்கமுடியாது!
 புத்தகத்தை வாங்கலாம்
 அறிவை வாங்கமுடியாது!
 உணவை வாங்கலாம்
 பசியை வாங்கமுடியாது!
 பக்டை வாங்கலாம்
 பண்பாட்டை வாங்க முடியாது!
 கேளிக்கைகளை வாங்கலாம்
 மகிழ்ச்சியை வாங்க முடியாது
 ஆயுதங்களை வாங்கலாம்
 வீரத்தை வாங்க முடியாது!
 வேலைக்காரர்களை வாங்கலாம்
 சேவை மனப்பான்மையை வாங்கமுடியாது!
 அமைதியான சூழ்நிலையை
 உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்.
 மனச்சாந்தியை வாங்க முடியாது!

(சுவாமி சின்மயானந்தரின் உரையிலிருந்து.)

என்னது?

பூ வரசு சித்திரமாதஇதழ் நகைச்சுவைச்சிறப்பிதழா?
போகிறபோக்கைப்பார்த்தால் அடுத்தடுத்து விஞ்ஞானச்
சிறப்பிதழ், மெஞ்ஞானச்சிறப்பிதழ், அஞ்ஞானச்சிறப்பிதழ்
என்றெல்லாம் தயாரிக்கத் தொடங்கிவிடுவீர்கள்
போலிநுக்கிறதே!

கணேசன்

(சுவிற்ஸர்லாந்து)

அதுக்கென்ன? தயாரிக்க வேண்டியதுதான்!
ஆனால், வாசகர்களினதும் படைப்பாளர்களினதும்
ஒத்துழைப்பு மிகவும் அவசியம்.
நீங்கள் தயாரென்றால் நாங்களும் தயார்தான்!

-ஆசிரியர்.

புவரக

நகைச்சுவை சிறப்பிதழ்.

கிந்த கிதழில்.....

புவரக 4வது ஆண்டு நிறைவுப் போட்டிகளில்
 இரண்டாவது பரிசுபெற்ற
 "நிலவை விழுங்கிய முகில்கள்"
 சிறுகதை,
 "எங்கே நீ வாழ்ந்தாலும் என்ன?"
 கவிதை,
 "நாளடைக்கு நாங்கள்!"
 கட்டுரை

கிவற்றுடன்.....

எங்கள்
 கிளந்துளிகள்

கிரவு என்பது
 கிருட்டில்ல

கிவங்கிய முத்துக் குவியல்

எதுவுமே இடம்பெறவில்லை!
 இவைகள் எல்லாம் அடுத்த தொகுதிகள்!